

UJVÁRI ÁKOS

Kinek

Részben megtörtént események alapján...

MAGÁNKIADÁS
BUDAPEST

Copyright © Ujvári Ákos 2017

Minden jog fenntartva

Borító terv © Ujvári Ákos 2017
Illusztrációk © Ujvári Ákos 2017
Fényképek © Ujvári Ákos 2017

Magánkiadás
ISBN 978-963-12-8303-7

Az ember lényegesen több, mint maga a teste

Tartalom

Bevezető	7
A kezdetek kezdetén	11
Repülés	21
Találkozás	29
Az első információcsomag	51
Odaát	61
Grives	99
Visszkapott emlék	135
Szokatlan, különös hatások	145
Konklúzió 2010	151
Folytatás	159
A feladat	171

Föld bolygó 177

A következő részből 187

Bevezető

Mindig szerettem a tudományos-fantasztikus könyveket olvasni és az ilyen jellegű filmeket nézni annak ellenére, hogy jól tudtam, a valósághoz semmi közük sincs...

Utólag azért mégis mindig kiderült, hogy lehet közük a valósághoz.

Gondolok most arra, amikor a régi könyvekből, filmekből a mai kor embere számára is kézzel fogható technológiai újdonságok valósultak meg. Kezdve „Jules Verne: Utazás a Holdba” című könyvétől a „Star Trek filmek” hasznos eszközein át, sok egyéb műszaki megoldásra.

Mindezek sugallatok, ötletek az emberiség számára, amik a fejlődést biztosítják? Vagy csak a jövőbe vethettek egy pillantást a szerzők?

Érdekes kérdések ezek és a múltból talán soha sem kapunk rá kielégítő válaszokat.

A költőien kifejezett „múzsza csókja” kategóriába tartozhat a jövőbelátás képessége és ezzel kapcsolatban elég figyelni az általunk már megélt, de a múltból a jövőre vonatkozó próféciákat, amik helyel-közzel telibe is találnak eseményeket. Ezek a profetikus víziók tehát nem lehetlenségek, csak az élmény felismerése a nehéz.

Ebben a könyvemben egy olyan világba kalauzolom el az olvasót, amelynek a történeteit nagyrészt személyesen is átéltem, mégis az átlag ember számára a fantasztikus kategóriába sorolható, hiszen nem a mindennapjainkban megszokott esetekről írok.

Eddig távol állt tőlem, hogy a földönkívüliekkel kapcsolatos történeteimet egy olvasmányosabb, regényszerű formába öltsem, hiszen óhatatlanul is belekerülhetnek olyan, a folyamatosságot megkövetelő összekötő részek, amik mindössze kikövetkeztetések eredményei az eredeti történettel kapcsolatban.

A Földönkívüli kapcsolatok című könyvemben már írtam a földönkívüliekkel kapcsolatos élményfoszlányaimról.

Most pedig egy regényhez hasonló formába öltve tárom a kedves olvasók elé a történetemet.

Remélem még szkeptikus szemlélettel is szívesen olvassák és egy felnőtteknek szóló sci-fi történetként tekintenek rá. Aki pedig érdeklődik a földönkívüliek eme érdekes világa felől, most különös történetekkel találkozhat.

Ujvári Ákos
„Kinek”

A kezdetek kezdetén

1970. októberi este, Magyarország, Várpalota.

4 éves voltam, fekete mackó melegítőnadrág volt rajtam egy makulátlan fehér inggel és egy fényes, fehér színű, fűzős gyerekcipő volt a lábamon.

A sötétség már átvette az uralmát odakinn, hideg, őszi idő volt.

Épp árulkodni készültem az öcsémre, mert már megint fel akart mászni az írószekrényre, pedig a szüleink korábban megtiltották neki, mert ha leesik, megütheti magát. Egyébként tőle tanultam meg kimászni a kiságyból, amikor engem is betettek mellé, ha egy kicsit magukkal akartak foglalkozni...

Egyedül voltunk a nagyszobában, anyám a konyhában szorgoskodott, vacsorát készített.

Az öcsém meg kétévesen, a lehajtható íróasztalos magas szekrénybe kapaszkodva egyre csak emelgette a lábát, hogy az alsó ajtóból kiálló kulcsra rálépve, feljebb tornászhatta magát.

- Megmondalak, nem szabad, a múltkor is megmondták, hogy nem mászhatsz fel...

Fakadt ki belőlem némi felsőbbrendűségi érzés mellett, hiszen én voltam az idősebb két évvel, de egyre csak emelgette a lábát, végül elérte vele az alsó ajtón lévő kulcsot és elkezdte a „mutatványát”...

- Leesel és fájni fog, meg különben is megmondom anyunak...

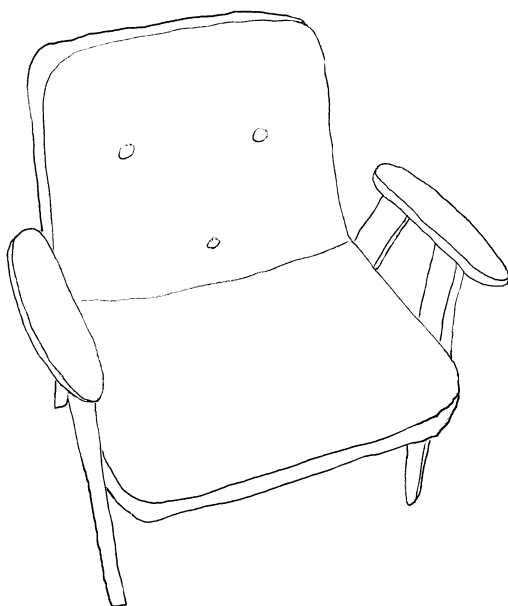
De ő csak tornázta magát egyre feljebb és már a felső polcokon álló porcelán dísz figurák felé nyúlt.

- Nem hallod?

Erre én úgy döntöttem, hogy kiszaladok a konyhába és megmondom, hogy már megint felmászott a szekrényre...

Meglódultam és épp kiáltani akartam, amikor mint egy zsák, elvágódtam a szőnyeg szélében és az előttem lévő fotel, keményfából készült karfájának hegyes végét szemből lefejeltem.

Pont a homlokom közepén...

A karosszék (illusztráció)

Lassan kiszakadtam a testemből és emelkedni kezdtem felfelé. Minden homályos lett, majd kitisztult, majd ismét homályos lett és ismét kitisztult, miközben sípoló hangot hallottam, ami lassan elhalkult. A szoba plafonjáról lógó csillár magasságából néztem, ahogyan hason kiterülve, mozdulatlanul fekszem a szőnyegen.

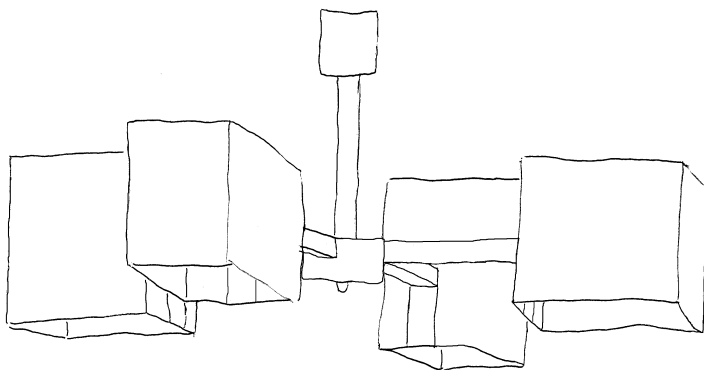
A fejem alatt közben egy vérfolt kezdett növekedni. Néma csend volt a szobában.

Figyelmem a közvetlen közeli csillárra összpontosult és egyáltalán nem érdekelt hogy mi történt korábban.

- Milyen érdekes innét fentről a csillár, és hogyan csillog, meg milyen erősen világít...

Futott át rajtam a gondolat.

Négyágú réz csillár volt, a karok végein pedig fehér, téglatest formájú, műanyag burák voltak...

A csillár (illusztráció)

– Apú!

Kiáltottam, mert Ő szokott a magasba emelni, hogy fentről láthattam a környezetemet, miközben imbolyogva próbáltam lenézni, de apu nem volt ott.

Féltem, hogy leesek, ezért a csillárban meg akartam kapaszkodni de nem sikerült elkapni és a kezeimet sem láttam...

Az öcsém lemászott a szekrényről, miközben a tenyere éles, visszhangzóan sívító hangot adott amikor az megcsúszott a polírozott felületen.

– Anyúúú!

Kiáltott..., ami furcsán hangzott, mintha egy mély kútból jött volna.

Ekkor valami hátulról megragadott és a falakon keresztül nagy sebességgel kihúzott a szobából...

Alattam a sötétben sok pici fénypontot láttam...

– Mi ez? Hol vagyok?

Próbáltam mozogni a levegőben, de csak imbolyogva forogtam, pörögtem össze-vissza.

Hangok öntöttek el, nevetés, zene, zörgés, televízió, üvegcsörgés, gyerekdal, veszekedés hangjait hallottam, miközben lassan sikerült stabilizálnom magamat és lejjebb ereszkedtem.

Ismerős környéken voltam, ismerős volt minden, a házak, a fák, csak most úgy mint még soha-sem, a magasból láttam azokat. A házunk mögötti, dombos terület felett voltam.

A következő pillanatban egy gyorsan mozgó alak körvonala bukkant elő a sötétből. A fején kendő volt, rajta ballon kabát és a kezében szorosan magához öelve egy fehér színű törölközőbe tekert csomagot tartott.

A ház mögötti lépcsősoron, sietős léptekkel igyekezett felfelé. Éreztem és tudtam az elkeseredett gondolatait...

– Jaj, csak éadjünk már be a kórházba..., a fiam...

Kapkodta a gondolatait, az igyekezettől és a lépcsőtől kifulladásra.

Felérve, a trafóház mellett álló kissé megdőlt oszlopra szerelt pléhtányéros utcalámpa világította meg. Akkor hirtelen letörölte a könnyeit...

- De hiszen Ő az édesanyám! Abban a fehér törölközőben meg én vagyok betekerve!

Hasított belém a felismerés...

Eközben a felhők magasságában egy nagyméretű, ovális objektum úszott a levegőben. Fények nem voltak rajta, sötét, törzse volt, és hangtalanul suhant tova, kitakarva az ég fényeit.

A belső félhomályban három földönkívüli, ült körbe egy kék színárnyalatban világító, gömb alakú holografikus képet. Bőrükön is ez a kék szín tükröződött, furcsa fényjátékot játszva.

A mi arányaink szerint, a testükhöz képest nagyobb fejű lények voltak, nagy, ovális, fekete szemekkel.

Egy piros pont jelent meg a térbeli ábrán előttük, ami szabálytalanul pislákkolt.

- Még egy, ez ma már a második a területen.

Közölte telepatikusan társaival egyikük.

- Kicsi még, azt sem tudja, hogy mi történik vele...

Visszaküldöm...

Válaszolt a másik, és a környezetet leképező kép felé emelte jobb kezét...

Fentről néztem a kórház felé gyalogosan siető édesanyámat, de egyszer csak egy örvénylő érzet kapott el és irányíthatatlanul, hirtelen belém zuhantam.

Kinyitottam, a szemem és nagy nehezen azt motyogtam:

- A..a..a..nyú...!

Ekkor egy pillanatra megállt, majd a megkönnyebbüléstől nagyot sóhajtva, kibuggyantak a könnyei.

Megmozdulni nem tudtam, hogy átöleljem, hiszen egy törölközőbe voltam szorosan beletekerve. A könnytől nedves arcát éreztem amikor megpuszilt, majd sietősen tovább indult velem...

Amikor legközelebb magamhoz tértem, háton feküdtem és egy tompa fehér fényt láttam. A homlokom közepén pedig egy nagyon furcsa nyomó, húzó érzetem volt, miközben olló csatogást hallottam.

– Mmmeeee.

Jött ki belőlem, amire fellebbent a szememről egy géz kendő.

– Na, visszajött az angyalka!

Zengett egy érces férfi hang. Csak körvonalakat láttam az erős fénytől.

– Jaj, hát mindjárt kész vagyunk! Bátor kisfiú vagy!

Szólt a nővérke és erősen megfogta a vállamat, mert fel akartam ülni a vizsgálóasztalon.

– Anyuka, most már bejöhet, már minden rendben van!

Fordult a folyosóra résnyire nyitva maradt ajtó felé a kórházi ügyeletes sebész, aki összefércelte a homlokomat...

Repülés

1980. májusi éjszaka, Magyarország, Várpalota.

Mindig meglepődik az ember, amikor érdekes dolgokat fedez fel a saját közvetlen környezetében. Így történt ez velem is, amikor kiskamasz koromban tudatosult bennem, hogy „álmban” a testemtől függetlenül tudok repülni.

Először csak olyan érzéseim voltak éjszakánként, hogy zuhanni kezdek és akkor félelmemben mindig felriadtam. Aztán egyszer, az tudatosult bennem, hogy futok egy erdőben. Nem tudtam hátrafordulni és ha mégis megpróbáltam, nagyon erős félelem lett úrrá rajtam. Nem tudtam, hogy menekülök-e valami elől, de azt sem tudtam, hogy mi a cél, ami felé futok, csak azt tudtam, hogy futnom kell. Fák, bokrok, kidőlt fák mellett futottam el, ugrottam át azokat futás közben. Félig sötét volt, de láttam a körvonalait és még a színek is látszódtak.

– Követ valaki! Követ valaki?

Évődtem magamban és a félelem ellenére megpróbáltam hátra fordulni, amit nem sikerült, de a hideg végigfutott a lábaimon keresztül a testemen. Megremegtem és úgy éreztem, hogy elesék, amitől még jobban megijedtem. Kivert a víz, de futottam tovább. A hasam fölött melegség érzet öntött el, mintha kifolyna valami belőlem. Odakaptam a kezemmel és néztem, hogy mi történt, de nem volt ott semmi sem.

Ekkor hirtelen megbotlottam valamiben. Egy erős szél kapott el szemből és ösztönösen az arcom elé emeltem a kezeimet. Vártam, hogy hasra esek, de nem így történt. A levegőben úszva, immár repülve haladtam tovább.

Csodálkozva mondtam,

- De hiszen, repülök!

Valami nagyon mélyről jövő, hatalmas boldogság érzet szállt rám. Teljesen sötét volt, semmit sem láttam, majd a következő pillanatban hirtelen a nyílt utcán találtam magamat, egy álló utca-lámpa magasságában lebegve.

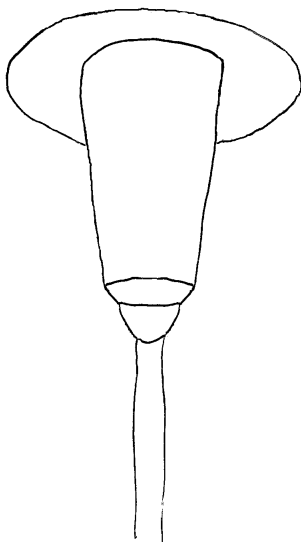
- Az egyik neon ki van égve.

Futott át rajtam a gondolat, ahogyan néztem magam mellett a kopott, zöld színű vasoszlopon álló, fordított kúp alakú, lámpaburát, aminek még a tetejére is ráláttam.

– De hol vagyok? Hogy kerültem ide?

Próbáltam nézni a kezeimet, lábaimat, de nem láttam magamból semmit sem, pedig éreztem azokat. Próbáltam megérinteni az arcomat, de nem sikerült. Körülnéztem...

A lakásunktól nem messze, a vár melletti utcai járda egyik lámpaoszlopa mellett lebegtem.

Az utcai kandelláber (illusztráció)

Sötét volt. Néztam a házakat, az ablakok már nem villogtak a televízió kékes fényétől, sötétek voltak, csak nagyjából házanként egy-egy ablak világított sárgán.

Távolról, a vasútállomás felől tolató mozdony füttyét hallottam. A távolság ellenére tudtam, hogy két szénszállító vagon van mögé kötve. Hirtelen szaggatott, magas hangú ciripelés szerű hangot hallottam. Egy denevér repült el mellettem, ami a vár valamelyik tornyában lakhatott. Minden kihalt volt...

Megpróbáltam a levegőben odébb menni, de csak bukfaceztem és pörögtem, majd végül nagy nehezen sikerült lassan továbblebegtem a lakásunk felé. Ekkor hirtelen úgy éreztem, hogy zuhanok és egy erős levegővétel közben felültem az ágyamban. A szobánkban találtam magamat. A másik ágyban az öcsém szuszogott.

Egy szokatlan érzés vett erőt rajtam, majd elaludtam...

Az átélt élmények számomra nagyon érdekesek voltak és később a gyakran visszatérő futva menekülő álomban már tudatosan törekedtem arra, hogy a futás közben fent maradjak a levegőben.

A későbbiek során ha lefekvés után valamikor az éjszaka felriadtam, sokszor előjött bennem a

gondolat, hogy repülni kellene. Így amikor becsuktam a szemeimet, addig koncentráltam a futásra, amíg előjött a futós képsorozat, és addig futottam, amíg olyan érzésem nem támadt, mintha egy pillanatra szemből légáramlatba kerültem volna. Ezután csak fel kellett húzni mindkét lábamat, és máris repülhettem. Sajnos nem mindig sikerült, csak nagyon ritkán. Ha szerencsém volt, fenn maradtam a levegőben, és rögtön környező éjszakai szabadtéri helyszíneken találtam magamat.

Ez akkoriban legtöbbször Várpalotán a vár mellett és annak a környezetében történt.

Annak ellenére, hogy mindig akartam, többször megijedtem és felriadtam, de mivel nagyon jó érzés volt, egyre tovább maradtam és később megpróbáltam irányítani magamat. Persze ezek az események nem szorosan egymás után történtek, csak spontán, véletlenszerű időpontokban, hetek hónapok eltelte után.

Akkoriban azt hittem, hogy ezek csak álmok. Nappal nem jutott eszembe, hogy foglalkozzak ezekkel, csak amikor éjszakánként felriadtam. Akkor meg általában mindig jött a gondolat, hogy repülni kellene. Sosem felejttem el, amikor már egy kicsit ment az irányítás, a várkertben egy fa felé tartottam a sötétben, de hirtelen nem

tudtam se kanyarodni, se emelkedni és neki-
mentem a fa tetejének.

Felkészültem a horzsolásokra, meg ütés miatti
fájdalomra, de úgy mentem keresztül a fa koro-
náján, hogy az ágai nem voltak rám fizikai
hatással, csak egy furcsa és kellemetlen érzés
vett erőt rajtam.

Maga a repülés egy amolyan kuporgós, magzati
póz érzetében történik nálam, mintha át-
kulcsolnám a kezeimmel a térdemet, pedig sem
kezem, sem lábam nincsen ilyenkor. Inkább egy
„gömbforma” lehetek.

Ahhoz hogy repülni tudjak, kipihentnek és
harmonizálnak kell legyek. Fáradtan sajnós a
megfelelő körülmények ellenére sem sikerült
eddig.

Az irányítás nálam úgy működik, hogy ha
jobbra dőlök, jobbra megyek, ha balra dőlök
balra, ha előre dőlök lefelé nézek, ha hátra dő-
lök, felfelé. Ha feljebb húzom az alsó részemet,
felfelé mozdulok, ha lejjebb engedem, lefelé.

A tudatalatti „nekifutásra” az esetek zömében
mindig szükségem van, de már előfordult, hogy
„helyből” is sikerült felszállni. A szükséges
körülményeket viszont nem ismerem, csak a
véletlenszerűség vagy az irányítottság közremű-
ködését éreztem.

Az elrugaszkodásaim során eleinte mindig attól féltem, hogy orra bukom a levegőben, annyira bizonytalan érzés volt. Mára meg már élvezem a bukfeneket is. Megszoktam azt a fantom érzést is, hogy van testem, érzem a kezeimet, lábamat, holott ilyenek nincsenek.

Talán azok érezhetnek így, akik ugyan elvesztették valamelyik végtagjukat, de mégis úgy érzik, hogy az ott van.

Ha éjszaka a testemen kívül kint jártam, a reggeli ébredésnél mindig nagyon furcsa érzés, amikor újra teljesen használatba veszem a testemet, mert sokszor azt sem tudom, hogy hol vagyok, meg azt sem, hogy ki vagyok. Pár másodperc múlva viszont minden visszatér a rendes kerékvágásba.

Maga a repülés egy nagyon jó dolog, nagyon kellemes érzés. Sajnos nem tudom a kilépéseket irányítani, nekem önállóan csak spontán sikerül néha...

Találkozás

2006. október 11. Magyarország, Budapest.

Hazafelé tartottam a munkahelyemről.

- Kenyeret, kólát, meg valami felvágottat is kellene venni vacsorára.

Mormogtam magamban. Közben betértem a boltba és vásároltam.

- 435!

Mondta a pénztáros.

- A francba, a kólát elfelejtettem! Nem baj, már nem megyek vissza érte, csak érjek már haza...

Kifizettem és távoztam az üzletből.

- Az öcsémet is fel kell hívni, ha hazaérek, mert ma van a születésnapja, majdnem elfelejtettem...

A bejárati kapu előtt megtorpantam, kerestem a kulcsomat, amit nem találtam. Átnéztem a kabátom zsebeit, a nadrágom zsebét, de sehol sem volt. Átnéztem a táskámat, de végül mégis a nadrágzsebemben találtam rá.

Amikor beértem a lakásba, az asztalon sorakozó csekkekre pillantottam.

- Na, a csekkeket sem adtam fel..., meg lottót is kellene venni. Jó lenne nyerni, meg-szabadulni a terhektől, a bizonytalanságtól és gondtalanul élni!

Leraktam a táskámat, levettem a cipómet és ledőltem a kanapéra. Behunytam a szememet, hogy pihenjek egy kicsit, de elaludtam.

Már sötét volt, este hét órát mutatott a kivetítő óra, aminek a falról visszaverődő fénye gyengén vörös fényben mutatta a szobabelső sziluettjeit.

- Jaj, az öcsémet fel kell hívni!

Felkapcsoltam a lámpát és a telefonért nyúltam.

- Szia! Boldog születésnapot! Jól vagytok? Bocs, hogy ilyen későn...

Kicsit szégyelltem, hogy ilyen későn hívtam fel, de nagyon fáradt voltam. Szerencsére örült neki...

Megvacsoráztam, megvettem az ágyat és lefeküdtem.

Hajnal előtt hirtelen felriadtam és kerestem a falra vetített óra képét, de azt vettem észre, hogy más fények is vannak a környezetemben.

– Mi ez?

Ráztam meg önkéntelenül a fejemet, és csak néztem a különös struktúrájú, zöld színben kavargó fényt.

– Ez itt van előttem, és a levegőben lebeg!

Jutott el a tudatomig és épp felülni készültem az ágyban, hogy jobban szemügyre vegyem, amikor egy különös alak sziluettjét láttam lassan és méltóságteljesen ebbe az ovális zöld fénybe belelebegni. Felhúzta a lábait és a kezeit könyékben behajlítva maga elé emelte. Nagyon érdekes látvány volt, vonzotta a tekintetemet.

– Gömbszerű válla van! Milyen a feje?

Mi ez a zene? A hóna alatt át lehet látni!

Mi lesz most?

Villant át egy pillanat alatt rajtam. Nem emlékeztem rá, hogy valaha is láttam volna ilyen...

– Ez egy földönkívüli!

Hasított belém a felismerés.

Egy pillanat alatt kiment az álom a szememből és csak néztem, ahogyan a „vendégem” lassan belebegett a zöld fénybe.

Amikor teljesen beért, abban a pillanatban eltűnt a fénnel együtt.

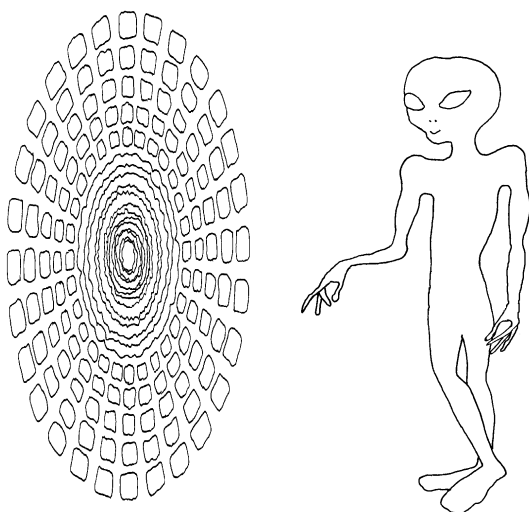
– Na, most akkor mi történt?

Az esemény közben különös, talán többszólamúnak is mondható zenei hangokat hallottam. Ezeket nem tudtam semmilyen eddig hallott hangszerhez sem hasonlítani. Egyidejűleg egy nagyon erős boldogságérzet öntött el.

– Földönkívüli! Földönkívüli volt!
Itt volt nálam egy földönkívüli!
Hú de jó volt! De jó volt!

Mondogattam izgatottan magamban, miközben becsuktam a szememet, majd kinyitottam.

Körülnéztem, hogy történik-e még valami, de már nem történt semmi sem, csak a fali kivetítőóra váltott külső-belső hőmérsékletek között és a műszaki berendezések kijelzői világítottak a sötétben, enyhén bevilágítva a környezetet.

Látogatóm a különös zöld színű térkapuval (illusztráció)

Az általunk megszokott méretarányokhoz képest egy kissé nagyobb fejű, és alacsonynak mondható volt a látogatóm. Az emlékeim szerint még sosem láttam addig az időpontig, de valamilyen oknál fogva tudtam róla, hogy földön-

kívüli volt. Normál körülmények között nem lehet átlátni a hónunk alatt és abban a néhány pillanatban erre a szokatlannak tűnő dologra figyeltem a legjobban...

Hanyatt fekvé dúdolgattam magamban a hallott dallamot és próbáltam újra meg újra felidézni a látottakat.

Hirtelen rengeteg gondolat kezdett zsongani bennem, de felemelő és boldog gondolatok voltak ezek. Elaludni ezek után már nem tudtam. Nem volt bennem félelem és nem is voltam megbénítva, tökéletesen mozogtak a kezeim és lábaim. Kicsit feltoltam magam az ágyamban és körülnéztem, várva a folytatását annak ami pár pillanattal ezelőtt történt, de a mámortól elernyedve huppantam vissza. Közel egy órát voltam a boldogságtól övezett állapotban, majd a gondolataim a körülmények másik, árnyaltabb oldalára billentek.

- A földönkívüliek megoperálják, esetleg beültetnek valamit az emberekbe! Mindenhol ez van a cikkekben!

Vágott belém a gondolat.

– Meg kell néznem!

Abban a pillanatban azonnal felugrottam az ágyamból, kisiettem a fürdőszobába és előkerestem egy kézitükröt, majd a mosdó feletti segítségével tetőtől-talpig átnéztem magam.

– Nincs, nem látok semmit! Lehet, hogy nem is látszik, de ezeknek látszani kell, mert látszani szoktak! Szerintem látszani kell, ha valamit csináltak velem! De miért nem látok semmit?

Évődtem erősen arra koncentrálva, hogy milyennek kellene lenni egy földönkívüliek által a testemen végzett külső beavatkozásnak, de nem találtam magamon külsérelmi nyomokat.

– A tévé!

Kapcsoltam hirtelen és a fürdőszobából még a kézi tükröt szorongatva, gyorsan visszamentem a szobába és átnéztem a térkapu keletkezési helyét a tévé mellett. Szerencsére semmilyen sérülésre utaló jelet sem találtam.

Akkor leültem az ágy szélére és csak néztem ki a fejből...

Visszaaludni már nem tudtam és akkor korán reggel bementem a munkahelyemre.

Egy 16 fős kis cégnél dolgoztam. Elsőnek érkeztem, csend és sötét volt az irodákban. Kimentem az udvarra, az eget kémelve felnéztem, majd visszamentem és leültem.

Kicsit később telefonon felhívtam az édesanyámat.

- Szia! Nagyon különös dolog történt! Nem bolondultam meg, de képzeld, egy földönkívüli járt nálam az éjjel...

Elmeséltem neki a történeteket. Nagyon meglepődött és hallottam a hangján, hogy aggódott, de mivel nem szoktam hülyeségeket beszélni, elfogadta amiket mondtam és azt javasolta, hogy osszam meg az öcsémmel is.

Őt is felhívtam.

- Szia! Képzeld, milyen különös dolog történt! Nem bolondultam meg, de képzeld, egy földönkívüli járt nálam az éjjel...

Kezdttem bele a történtbe...

– Nem mondd, hogy történt?

Érdeklődve végighallgatta és azt javasolta, hogy hívjak fel egy napilapot, vagy magazint és mondjam el nekik.

Ezen meglepődtem, akkor nem is gondoltam rá. Inkább a családom értesítése és a történetek jártak a fejemben, hiszen tényleg vannak földönkívüliek...

A kollégáim közben sorban érkeztek a munkahelyemre és óhatatlanul is fültanúi voltak a telefonbeszélgetésemnek.

Volt aki belekérdezett az általa fél füllel hallottakra és neki elmondtam pontosan, hogy mi történt. Ő is azt javasolta, hogy hívjak fel egy újságot.

Ekkor elgondolkodtam, hiszen, ha elmondom és széles nyilvánosság elé tárom a történeteket, akkor akik nem ismernek, bolondnak fognak tartani, hiszen én is így gondoltam korábban, ha hasonló esetet olvastam másoktól.

– Már biztos, hogy a kollégák is rólam pletykálnak a hátam mögött...

Leültem az íróasztalomhoz és gondolkodni kezdtem.

- Jobb lesz, ha magam mondom el a cégvezetőnek, mintha mástól hallaná...

Láttam amikor megérkezett és egyből utána mentem a bemutatóterembe, hogy elmondjam neki.

- Nem vagyok bolond, de képzeld, az éjjel egy földönkívüli járt nálam...

Épp az egyik asztalon keresett valamit. Meglepetten rám nézett, majd folytatta.

- Nekem ilyeneket ne mondjál, gyere, hozd azt a dobozt!

Mutatott rá egy gondosan összekészített csomagra, amit átvittem utána és a téma nála többet nem is került szóba.

Volt egy kis szabadidőm és elkezdtem hasonló eseteket keresni az interneten, de akkor sajnos ilyen zöld térkapus látogatásról nem találtam semmit sem...

Végül az esetet egy e-mailben röviden leírtam a

Magyar Ufókutató szövetségnek és az Ufómagazinnak, de a személyi adataimat nem vállaltam nyilvánosan, mivel tartottam a közvéleménytől. Az információk felhasználását viszont az akkori véleményem szerint a kutatásokhoz ezáltal biztosítottam.

Délelőtt egy kicsit fájt a hasam felett a mellkasom alja, ami tulajdonképpen nem is fájdalom, hanem inkább egy furcsa érzés volt.

Lehet, hogy nevetségesnek tűnik, de akkor hirtelen a Ridley Scott-féle Alien, magyarul a „Nyolcadik utas a halál” című horror film jutott az eszembe, a mellkasból előugró lényeivel, hiszen néha úgy éreztem, mintha a furcsa fájdalom mellett valami meg is mozdult volna bennem azon a helyen. Akkor szörnyű kételyek telepedtek rám.

– Csak nehogy így kelljen meghalnom...

Kimentem a mosdóba, nyakig felhúztam az ingem és a tükörben alaposan megnéztem a furcsa érzet helyét, de nem láttam semmit sem. Meg is nyomkodtam, de nem volt annyira érzékeny. Még jó, hogy akkor nem jött be utánam senki sem, mert a reggeli történet, meg a felhúzott inggel pózolás a mosdó tükör előtt, le

nem mosta volna rólam, hogy megbolondultam.

- El kellene mennem az orvoshoz, hogy nézze meg a mellkasom, meg egy röntgent is kellene csináltatni, hátha mégis belém raktak valamit... Meghalok?

Évődtem magamban, és már-már azon voltam, hogy a furcsa érzet miatt tényleg elmegyek az orvoshoz, mert akkor az események tükrében megijedtem. Ezek a tünetek viszont pár nap után megszűntek, mintha sosem lettek volna.

Néhány nap múlva felriadtam hajnali 4 óra 57 perckor, majd utána 3 óra 37 perckor. Nagyon csodálkoztam a sorrendiségen, hiszen az időpontoknak nem így kellett volna egymás után következniük és elvileg a józan logika szerint, ha valamilyen oknál fogva mégis visszakerültem az időben, akkor elvileg saját magam mellett kellett volna feküdnöm az ágyamban, de mégsem feküdtem mellettem. Amikor az idő újra elérte a 4 óra 57 percet, akkor viszont nem történt semmi sem.

Ez egy nagy talány volt a számomra és nem értettem pontosan, hogy hogyan történhetett meg ilyen dolog...

Utána éjszakánként sokszor riadtam fel és ilyenkor mindig kerestem a zöld térkaput, de nem láttam semmit sem. Ezekkel az esetekkel kapcsolatban emlékeim sem voltak.

- Miért nem jelentkeznek? Miért volt itt nálam az a földönkívüli? Mit akart tőlem?

Akkor sokat gondolkodtam ezen, de semmilyen okra, vagy indokra nem emlékeztem és ráadásul még kölcsönös kommunikáció sem volt közöttünk.

Tele voltam mindenféle kérdéssel amit csak egy földönkívülitől kérdezni lehet...

- Miért volt itt, ha nem történik semmi sem? Gyertek! Beszéljünk egy kicsit!

Kiáltott a belsőm esténként a semmibe...

A tenni akarással együtt, egy hatalmas tehetetlenség párosult bennem.

- Talán mégis itt voltak, csak aludtam. Mi lenne, ha valamit üzennék nekik? Ha leírnám egy lapra, akkor elolvassák? De mit írok? Ááá, hülyeség az egész!

Egyik este mégis odaírtam a párnám mellé egy papírlapra.

- „Az élet dicsőségére nem kell tőlem félni, tanulni szeretnék.”

Akkor ez a papír, majdnem egy hétig, minden éjszaka ott volt mellettem az ágyamban, de nem történt semmi sem.

Nem is tudom, hogyan gondolhattam akkor azt, hogy majd pont a párnám mellé rakott cetlit fogják nézegetni és majd pont azon fognak gondolkodni, hogy vajon mi is lehet odafirkálva. Persze, ha egyáltalán a számomra is nyilvános módon visszajönnének hozzám...

Később már nem foglalkoztatott mindennap a történet. 2007. január elsejét írtunk, amikor reggel 6 órakor felébredtem. Az órára néztem.

- Hiszen nemrég feküdtem le éjfél után és ilyen korán felkeltem? Na, boldog új évet mindenkinek! Már 2007 van. Megeszek egyet a maradék virslik közül és utána még visszafekszem egy kicsit...

Gondoltam magamban, és megragadtam a paplant, hogy felkeljek és kimenjek a konyhába, amikor a szobámban valaki megszólalt.

– Ákos! Hogy vagy?

Csendült fel tisztán és hangosan a szobában. Érthető volt, de mégis nagyon furcsa, mintha egy rajzfilm figura mondta volna, vagy mint amikor valaki héliumot szívott a tüdejébe. Az ajtó irányából jött a hang. Összerezdültem, akaratlanul megrándultam és hanyatt fekve, a korábban megragadott paplant feljebb rántottam magamon.

A mozdulatra a lábfejem előbújt alóla, de azt a térdemet felhúzva gyorsan berántottam a paplan alá és mozdulatlanná merevedve, az ajtót figyeltem. Az ajtóban viszont nem láttam senkit sem. Rémület lett úrrá rajtam.

– Valaki van a szobában! De hogy jött be?
Én mindent bezártam és a redőnyt is lehúztam...
Betörő? Vagy a földönkívüli?

Futott át rajtam a gondolat. Ott reszkettem az orromig felhúzott paplan alá rántott lábakkal,

ebbe a furcsa pózba merevedve. Nagyon megijedtem és nem válaszoltam, pedig a nevemen szólított. Ez nekem akkor fizikai hangnak tűnt, de azóta sem hallottam ilyen módon.

Egészen addig a kölcsönös kommunikációt hiányoltam a földönkívüliek részéről, de akkor csak csendben voltam és azt hittem, hogy itt a vég... Pár perc múlva felültem az ágyamban...

- „Kinek” nem emlékszik semmire sem az elmúlt évtizedekből. Talán mégis hagyni kellene, mert erősek a kilengései.

Közölte az ágyamnál az egyik földönkívüli a másikkal.

- Nagy a kockázat, de már elég sokat foglalkoztunk vele. A képességek nyomai megmaradtak benne.
Folytatjuk a programot, berakjuk a többi közé.
- Kap még belső pozicionálókat és a feladatok talán meghozzák az eredményt.

Válaszolta a másik, majd gyorsan hozzáfűzte:

- Emlékszel, amikor először vittük át? „Kinek” jól megfuttatott minket amikor lerohanta az érkező egységet!
- Igen! 6 éves volt... Elérte egy pillanat alatt, hogy...

Beszélgettek és lassan elhalványulva, eltűntek az ágyam végéből.

A szobámban akkor a levegőben megjelent egy kisebb fehér fénygömb, ami lassan körbejárt.

Ezalatt végig nyitott szemmel és mozdulatlanul ültem az ágyamban. Az idő megállt... Miután a fénygömb megtette az útját, egy villanással eltűnt, én meg lehuppantam a párnámra. Semmit sem éreztem abból, ami akkor körülöttem történt...

Amikor magamhoz tértem, az öcsém jutott az eszembe.

1978. június. Várpalota, Magyarország.

Akkor 10 éves lehetett, én 12, és egy reggeli ébredéskor félve kérdezte:

- Tudod mi történt az éjjel?
- Nem mi?

Kérdeztem vissza.

- Az éjjel leszállt itt az ablak előtt egy úrhajó és elvittek bele, meg megmutatták belülről is és mindent láttam.
- Micsoda?

Nevettem rajta...

- És még mi volt?

Kérdeztem tőle.

- De tényleg! Sok mindent kérdeztem, de nem emlékszem már rá. Megkérdeztem, hogy milyen lesz az, amikor meghalok és azt is megmutatták. Feküdtem egy ágyon, nagyon öreg voltam és körülöttem kisgyerekek, lehet, hogy az unokáim, színes lufikat dobáltak...

Válaszolta.

- De miért dobáltak lufikat egy úrhajóban és milyen gyerekek, ez hülyeség volt...

Gúnyolódtam és felkeltem az ágyból.

– De te is voltál velük!

Hallottam még, de nem tulajdonítottam neki jelentőséget, mert bár érdekes, de ilyen dolgok akkor szerintem nem történhettek meg.

Most meg, több évtized múltával nem merek felkelni az ágyamból...

Pár hét múlva, egy éjszakai felriadásom során a szobám bejárat felőli oldalán, az ajtó felett, a levegőben lebegő piros foltra lettem figyelmes.

– Hát ez meg?

Kérdeztem meglepődve magamban, de ekkor hirtelen bal oldalról a hasamra borult valaki és utána már semmire sem emlékeztem.

Az éjszakai felriadások, késő esti hirtelen hasmenések, lassú hideg érzetű rezgések, a jelenlét és hozzámérés érzékelések, mind-mind velejárói voltak nálam az eltérítések közötti időszakoknak.

A legkellemetlenebbek talán a késő esti hasmenések voltak. Mint utólag megtudtam, amikor a fizikai valójában elvisznek valakit és még nem rendelkezik a „belső ürítést” elősegítő

„eszközökkel”, addig ezt a kényszert alkalmaz-
zák vele szemben...

A térbeli kivetítón felülnézetből egy szoba belső
tere körvonalazódik élesen.

- Kinek jól viseli az ismeretlen körülmé-
nyeket. Talán megnézhetnénk az informá-
ció feldolgozást. Voltak, akik rövidebb idő
alatt is jól teljesítettek.

Mondta a magasabb földönkívüli a társának.

- Nem lesz ez még túl korai neki?
Olyanok is voltak, akik nem bírták a
terhet...
Nem lenne jó törölni.

Válaszolt a másik.

- A többiek készen vannak, el kell indítani
a csoportot. Régóta várjuk már.
- Nagyon bízol benne... Megkedvelted?

Ekkor a magasabb földönkívüli belenyúlt a
képbe, amit egy körkörös en fodrozódó hullám
bezárt.

- Átment a csomag, most már megtörtént és várunk...

Fejezte be a beszélgetést.

Az első információcsomag

2007 elején, különös módon kaptam egy információcsomagot a tudatomba, amiben nagyon sok furcsa dolog volt összezsúfolva. Ezeket nekem kellett kibontanom és feldolgoznom. Éreztem, hogy tudatilag valami van bennem és azt is tudtam, hogy kezdenem kell vele valamit. Ez nagyon különös érzés volt és a mindennapos gondolataim során sokszor ütköztem bele legbelül. Lassan próbáltam terelgetni ezt, belső kép-ként talán úgy megfogalmazhatóan, mint egy „masszaként” jelenlévő valamit és akkor a zavarosból rövid és tömör közlések alakultak ki.

Ezekre talán azért volt szükség, hogy idővel fel tudjak dolgozni olyan eseményeket is, amiket belső képek nélkül, emlékek hiányában nem tudtam volna mihez hasonlítani, hiszen csak olyan dolgokról tudunk beszélni, amik valamilyen szinten, az ismeretünk részét képezik.

Az első ilyen módon kialakult furcsa információ vallási jellegű volt, amit úgy gondolok, hogy az egyik első és vallási jellegű kérdésem miatt lehetett, mert egy eltérítés közben megkérdeztem a földönkívülieket, hogy hisznek-e Istenben...

Az információcsomag házi feladatot adott és jól meg is dolgoztatott vele. Igyekeztem most úgy megfogalmazni, hogy ne bántson meg hívőket, hiszen amiket ezen a téren tapasztaltam, nagyon sok forrásból táplálkoztak és olyan lényegi pillanatai is voltak, amit nem köthetünk a földi viszonylatban semmihez. A közlés tömören ez volt:

„Vannak idegen, az emberi fajhoz tartozó lények, akik közös forrásból származnak. A Teremtő képviselője több humanoid fajnál már jelen volt fizikai valójában is de sok helyen még nem járt. Ő lesz az, aki elviszi a földet Isten országába és az összes emberi faj bolygója egy naprendszerben lesz megtalálható.”

Nem vagyok se templomba, se gyülekezetbe túl gyakran járó ember, de hiszek Istenben...

A témával kapcsolatban megkérdeztem olyan, a családhoz köthető vallásos és vallási vezető embereket is akiket tisztelek ezen a téren, és egyúttal megkértem, hogy mondják el, mi a véleményük ezekről a bennem kialakult információkról.

- Megjelent még októberben egy zöld fény a szobámban és láttam egy földönkívülit is belelebegni ebbe a fénybe, miközben nagyon kellemes zenei hangokat hallottam. Azóta több különös dolog történt és vallási jellegű kijelentéseket is kaptam tőlük...

Kezdtem a mondandómat, amit érdeklődve figyeltek.

- Az ilyen vallási témájú kijelentéseket akár démonok is sugallhatják, hogy félrevezessenek, megingassanak, bizonyos részizgazságok hozzárendelésével.

Földönkívüliek lehetnek, de még az ember előtti időkből. Vigyázni kell, hogy amikor majd Isten országába érek, nehogy meglepődjek, hogy nem is úgy van, mint ahogy az információkból következtetni lehet...

Az elmondottakat Bibliai idézetekkel, és magyarázatokkal támasztották alá.

- Ilyenkor mindig meg kell kérdezni tőlük, hogy Isten nevében, annak a szavait mondják-e?
Ezt megkérdezted tőlük?

Fordultak felém érdeklődve.

- Ezt nem kérdeztem meg, de akkor már tudom, hogy ha ilyen adódik, akkor meg kell kérdezni...

Válaszoltam egy kicsit csalódottan és szégyenkezve, mert a történetek sodrában bármekkora lelkesedés is volt bennem, a rövid beszélgetés rávilágított olyan fontosnak vehető körülményekre, amikre nem is gondoltam...

A földönkívüliek megkérdezését tehát annak idején elmulasztottam, de ennek ellenére, a saját véleményem szerint az ilyen jellegű információ azért mégiscsak megerősíthet Istenhitben és integrálhatja a földönkívüli, de az emberi fajhoz tartozó civilizációkat a rendszerünkbe. Ami persze nem azt jelenti, hogy rajtuk kívül más formában megnyilvánuló földönkívüli lények nem létezhetnek, hiszen a Teremtő akaratát nem ismerhetjük...

Amikor hazaértem, elővettem a fiók mélyéről, még az öcsémtől kapott Bibliámat és elkezdtem utána olvasni az említett dolgoknak. Ekkor csupa érdekes dolog világosult meg előttem.

Az emberiséget Isten teremtésében Ádám képviseli, hát kezdtem az elejéről olvasni.

Ádám fiairól:

(Mózes I. 4.-5.)... könyvében olvashatunk és arról is, hogy mi földi emberek mindannyian a Séth nevű fiától származunk, de Isten pl. Séth leszármazottai közül is elvitt magával:

(Mózes I. 5.24. „És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé.”)...

De azt hogy hova vitte el magával, azt már nem írja le. Ahogyan Káin kivételével, Ádám többi fiának a leszármazottairól sem tesz említést.

- Ez talán a humanoid földönkívüli közös forrásnak még akár meg is felel...

Gondoltam és örültem, hogy kezd valami alátámasztás kialakulni a megszerzett kijelentésekre.

A Biblia ezenkívül beszámol 12 kapuról, mint 12 gyöngyről:

(Jelenések könyve 21.21. „A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utczája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg.”)...

Olvashatunk benne új földről és új égről:

(Ésaiás könyve 66.22. „Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek;”), (Jelenések könyve 21.1. „Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala.”) ...

A Teremtő képviselőjéről, mint a keresztény Biblia szerint Jézus illetékességéről is tudomást szerezhethetünk...

Madártávlat Isten országáról (a naprendszeréről):

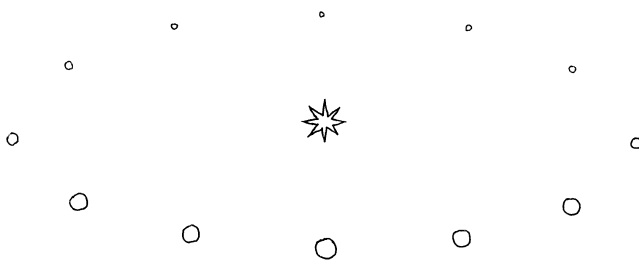
(Jelenések könyve 21.9.-10.-11. „9. És jöve hozzám egy a hét angyal közül, a kinél a hét utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.

10. És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott alá a mennyből.

11. Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis kőhöz;”) ...

- De hiszen ez egy madártávlat egy új naprendszeréről! A 12 gyöngy, az 12 bolygó. 12 kapu pedig a bolygókhoz rendelt térkapuk! A nagy város, 12 bolygóval, amiben kristálytisza világosságként világít egy nap!

Hasított belém a felismerés.

A naprendszer (illusztráció)

- Ez nem lehet igaz..., már kétezer éve leírták, pedig ilyet nem is láthattak akkoriban!

Nagyon érdekes dolgok ezek, mintha tényleg egy új naprendszertr írnának le a kor akkori megfogalmazása szerint egy olyan embertől, aki a földről 2000 évvel ezelőtt külső segítség nélkül ilyet még nem láthatott!

Ha a fajunk valóban szét van szórva az Univerzumban, (amiben miért is kételkednék, hiszen olyan körülmények között kaptam az információt, ami inkább az elfogadására sarkall,) akkor a földi emberi civilizáció, egyfajta nemesedés lehet itt nálunk, ami ráadásul az itt eltöltött hosszú idő alatt tovább alakult különböző felépítésű (haj, szem, bőr, testalkat) emberekké. Ugyanilyen nemesedés, vagy akár genetikai beavatkozás lehet több humanoid földönkívüli civilizáció is, akik ott helyben a helyi körülményeikhez alkalmazkodva ugyancsak különböző felépítésűvé alakulhattak. A külsőségekben lévő eltérés ellenére viszont ugyanahhoz a fajhoz tartozhatnak. Élhetnek akár a föld alatt, vízben, szárazföldön, vagy a levegőben.

Lehet, hogy az első ember nem is úgy nézett ki, mint mi, földi emberek és nem is úgy mint más

humanoid felépítésű civilizációk képviselői.

A genetika egyik nagyszerűsége viszont, ha egymás között szabadon szaporodik egy faj, ami ugyan a különböző formák sokaságát öltheti, de idővel mégis a kiinduló alapfaj jön létre.

Isten országa nem eljöhét, hanem egy szép napon csatlakozunk hozzá és talán tényleg egy naprendszerben lesz megtalálható minden humanoid civilizáció bolygója.

Ehhez azonban valószínűleg nem kell majd vontatókötéllel elhúzni odáig a földet, hanem csak egy térkapun át kell küldeni az új világba.

Valószínűleg ennek az eseménysorozatnak a bekövetkezéséig emberi léptékkal számolva nagyon sokat kell majd a gondolkodásmódunkban fejlődnünk. A technológiánknak minden bizonnyal ehhez semmi köze sem lesz, de szemetet és mérget nagy valószínűséggel oda nem vihetünk magunkkal.

Talán előtte valamilyen módon, tényleg ki kell takarítani itt a földön is.

Addig, ha a körülmények is úgy engedik, az idők során akár hivatalos megerősítést is kaphatunk az emberi fajhoz tartozó földönkívüliek és Isten léte, kapcsolatára...

Odaát

Félig fekvő helyzetben, egy fotelszerű széles tárgyban tértem magamhoz. Körülnéztem... A félhomályban több ilyen tárgy is volt az ovális helyiségben. Azokban nem volt senki sem. Furcsa módon ismerősnek tűnt a környezet, pedig nem emlékeztem rá, hogy valaha is jártam volna itt. Felkeltem, hogy körülnézzek...

A pizsamám helyett a nyak, csukló és a boka közötti részeken kezeslábas szerűen, egy test színű, rugalmas bevonat volt rajtam. Hozzám volt ragadva és amikor próbáltam, nem tudtam leszedni magamról. A középtáji testnyílásaimat is teljesen befedte. Cipzár, tépőzár, vagy gomb sem volt rajta.

– Hogy fogok így kimenni a vécére?

Gondoltam magamban, de ilyen jellegű ingerem nem volt.

Egy a falban lévő mélyedéshez mentem.

Meglepődtem magamon, mert mintha irányítottak volna, pedig én irányítottam a testemet. A mélyedésbe helyeztem a kezemet. Felnyílt egy üvegszerűen átlátszó fal. Furcsa struktúrájú

belső tárult elém, mintha a harmadik emeletről néztem volna. Benne néhány földi embert láttam szabadon mozogni, alacsony termetű, és a testarányaikhoz képest nagyobb fejű, földönkívüliek társaságban.

– Hova kerültem?

Gondoltam magamban, de a gondolat belül ütött a tudatalattival, miszerint voltam már itt.

– Mintha már jártam volna itt...

Ekkor észleltem a fejemben egy információ-csomagot.

– Ha készen állsz, gyere ki!

Hallottam belül, miközben éreztem, hogy ketten várnak.

Megnyomtam az ajtót, mire az kinyílt. Két földönkívüli áll velem szemben. Furcsa mód, nem ijedtem meg tőlük, pedig szemtől szemben álltunk egymással. Jó szándékot és segítőkészséget éreztem tőlük felém áramlani.

- Kik vagytok, honnét jöttök és hol vagyunk? Én miért vagyok itt?

Zúdíttam rájuk a kérdéseimet... Ekkor egymásra néztek, majd rám és a fejemben megszólalt az egyik.

- Nem emlékszel semmire?
- Nem tudom, mire kell emlékezniem?

Kérdeztem vissza meglepődve...

Némi tanakodás után intettek, hogy menjek velük, miközben elkezdtek mondani.

- Sok helyről jövünk és most egy bázison vagyunk.

Mi is különbözőek vagyunk és az itteni jelenléthez ezt az univerzális testet használjuk.

Vannak közöttünk, akik már nem tartoznak ehhez a három dimenziós térhez, és ezt a testet használják, hogy ebben a térben megnyilvánuljanak, és vannak, akik a bolygóról ebben a testben segítenek nekünk.

Idővel, ha megérett benned az elhatározás majd te is kipróbálhatsz egyet és ha gondolod, segíthetsz nekünk, mert kevesen vagyunk. Ez viszont még nagyon odébb van és sok minden fog addig történni. Most viszont csatlakozunk a többiekhez és megmutatunk pár dolgot, körbejárunk egy kicsit, hogy a gondolataitok letisztuljanak.

Még négy földi embert vártunk, közülük hárman csatlakoztak. Ők is nagyon meg voltak lepődve, de nem szóltunk egymáshoz, csak a szemeinkkel méregettük a másikat.

Nagyméretű, üvegszerű falakkal határolt folyosókra érkeztünk, amikor körbevezettek minket. Nem mertem semmihez sem hozzányúlni, csak egy kicsit idegesen a fejemet forgattam jobbra-balra.

Elhaladtunk olyan egységek mellett, ahol mintegy óvoda funkcióban különböző felépítésű kisgyerekek játszottak földönkívüli felügyelet alatt. A fejem kicsit zsongott a sok új dologtól, mint a belső gondolati kommunikáció és a folyamatosan érzett környezet „térképe” a körülöttem lévőkkel.

A bemutatási és megmutatási módszer nem a megszokott földi iskolai módszer volt, ahol elől a tanár a táblánál elmondja az anyagot, miközben mindenki írja az elhangzottakat, hanem a háttérből, a földönkívüliek által irányítva. Így mindenki saját maga fedezhette fel ezeket a dolgokat, miközben a témához tartozó információsomag is folyamatosan nyílt ki benne...

Valahogy olyan volt ez, mintha az egyén szintje alapján dolgozódtak volna fel az események a teljes megértés irányába, miközben a saját kezében csodálkozhatott rá mindenre...

Beértünk egy körülbelül iskolai tornaterem méretű helyre, ahol a térkapukkal lehetett első kézből megismerkedni.

Felnőtt létemre az egyik alacsony földönkívüli megfogta a kezemet és beljebb vezetett.

– Használd ami benned van!

Mondta a fejemben.

Bennem millió információ kavargott, próbáltam az információ csomagot is terelgetni, de még mindig a megérkezésem és az első látványok jöttek az előtérbe bennem.

- Tudom, hogy sok információ és élmény kavarg benned, de nem fogsz rájuk emlékezni, ha hazatérsz, ezért ne foglalkozz velük! Segítünk!

Kaptam némi útmutatót, majd a segítségükkel megjelent előttem a levegőben egy átnyitott térkapu.

Ezen nagyot csodálkoztam és nagyon meglepődtem rajta.

Soha még ilyet nem láttam. Magunkat láttam benne.

- Ez meg hogy? Vagy mi ez?

Ahogy jobban néztem, akkor vettem észre, hogy az átnyitott térkaputól balra, a terem túlsó felében volt a másik vége, ami felénk nézett.

- Nyúlj bele és figyeld, a másikat.

Szólalt meg a fejemben a földönkívüli.

- Jó! Még egy kicsit szokni kell a kommunikációt...

Válaszoltam az időt húzva, hogy némileg letisztuljon a sok információ.

Ott álltam egy átnyitott térkapu előtt és átdugtam a kezemet a lyukon.

Abban a pillanatban a kimeneti ponton láttam előjönni ugyanabban az időben.

– Ez az én kezem ott?

Kérdeztem meglepetten.

– Igen, mozgasd meg!

Mondta a kísérőnk.

Érdekes volt a saját kezemet távol látni tőlem és még ráadásul úgy mozgott ahogyan mozgattam. Ez nem tükörkép volt...

– Most lépjél hátrébb!

Mondta, és a térkapu eltűnt, de a helyére egy sík felület érkezett.

– Nézd meg!

Hallottam a fejemben a következő instrukciót. Odamentem elé és lassan, végigsimítottam rajta a tenyeremet. Néha egy kicsit hozzátapadt és akkor rugalmasan vele együtt mozgott, majd amikor feszülni kezdett, akkor lepattant róla. Ez érzet szerint egy kocsonyaszerű, de száraz és rugalmas anyag volt. Valamilyen a három dimenzióra lematerializálódott biológiai összetevőket tartalmazó mesterséges dolog lehetett... Ezt nem tudom pontosan, de számomra meglepő volt, hogy a semmi előttem tapinthatóvá válik és különös tulajdonságokkal rendelkezik. Próbáltam egy kicsit beledugni a kezemet, de mint egy gumilepedő, befelé nyúlott vele együtt. Visszahúztam a kezemet, mire az is visszaállt eredeti állapotra.

– Határozottan és jobban nyúlj bele!

Kaptam a következő utasítást, mire erősen belenyomtam az egész kezemet. Egy ideig nyúlott, majd kiszakadt a közepe és majdnem nekiestem, miközben könyékig becsúszott a karom.

Ösztönösen visszarántottam a kezemet és egy lyukat láttam magam előtt a sík felületen. Azt hittem, hogy elrontottam valamit, mire az kiszakadt.

- Tágítsd ki és lépj át rajta!

Ekkor széthúztam a kezeimmel. Már nem volt annyira rugalmas és a levegőben ott maradt, ameddig toltam. Olyan egy méter körülire tágítottam, majd előbb a jobb lábammal léptem át, majd kissé lehajolva a fejemet is átdugtam, amit a többi részem követett.

Legvégül a bal lábamat emeltem át.

Körülnéztem és a terem túlsó végében találtam magamat.

- Ez nagyon jó! De hogyan?

Szólaltam meg önkéntelenül.

- Már minden benned van, csak ki kell bontanod!

Hangzott a válasz, az információcsomagra utalva.

Majd egyéb tájékoztató bemutatók következtek, most már más szereplőkkel...

A korábban említett „üvegfal” rendszer mögött, ilyen módon tőlünk elszigetelve, mutattak a téren keresztül nagy mennyiségű vizet átömleni, láttam poros, kavargó levegőt betörni.

Akkor nagyon foglalkoztatott az a gondolat, hogy ha a tenger fenekére nyitna valaki egy ilyen térkaput, akkor az egész tenger zömét át tudná vinni egy másik bolygóra, de ha a légtérbe nyitna, még a légkör nagy részét is el tudná vinni egy bolygóról...

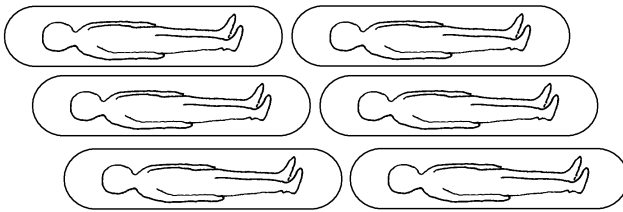
A legközelebbi alkalommal egy másik különös térkapuval ismerkedhettünk.

Ehhez akkor nem engedtek közel. Először tartottak egy bemutatót nekünk. Láthattam, hogy az eltérítettek közül valaki pizsamában lebegett bele ebbe a kapuba, majd egy kevés idővel később pizsama nélkül lebegett ki, vagy egészen más ruhában, esetleg egy átlátszó burában, miközben nem is volt a tudatánál.

– Mik ezek az átlátszó „kapszulák”?

Kérdeztem meglepetten a kísérőnktől.

- Utazó kapszulák. A magatehetetlen állapotban ezeket használjuk az átvitel során, amikor fizikai testben gyűjtünk össze egy nagyobb csoportot, majd egyben küldjük őket tovább...

Az utazó kapszulák (illusztráció)

Az éjszakai utazások ellenére, senkivel sem találkoztam odaát, aki aktívan pizsamában lett volna.

Az egyik csoporttársamat odavezették ehhez a kapuhoz.

Látszott rajta, hogy egy kicsit fél. Gondolom rajtam is így látszott, amikor a másik típusú térkapus esetenél én voltam a soron...

- Lépj be! Menj át!

Kapta az utasítást.

- De biztos nem lesz semmi bajom?

Kérdezte bátortalanul...

- Már mindannyian jártatok benne, mert különben nem lennétek itt, csak legfeljebb nem emlékeztek rá. Azért vannak ezek a foglalkozások, hogy tudatosuljon bennetek. Csak bátran...

Ekkor belépett az előtte álló kapuba.

Eltűnt a kapuval együtt, majd nem messze megjelent több kapu, és mindegyikből ő lépett elő. Az egyikük a többi felé fordult.

- Hát ez?

Kérdezte döbbenten.

Belül furcsa félelem fogott el, eddig még nem láttam ilyet.

– Most menjetek vissza!

Hangzott az utasítás, amire egy kivételével mind visszaléptek a kapukba. Aki kint maradt, esdeklően ránk nézve, ott állt értetlenül...

– Te is!

Szólt hozzá a kísérőnk, amire ő is belépett, majd a kapukkal együtt eltűntek.

Üres volt a terem... Egymásra néztünk, jól látszott rajtunk a meglepetés és az általa kiváltott kíváncsiság, hogy akkor most mi is fog történni...

Ekkor megjelent egy térkapu és kilépett belőle a csoporttársunk.

Körülnézett, majd megszólalt.

– Hát ez hogyan történt? Mi volt ez?

Fordult felénk.

– Jól vagy? Nincs semmi bajod?

Kérdeztük szinte egyszerre tőle, de jól láthatóan épségben volt, mindössze egy furcsa vigyor volt az arcán, amit a felé forduló váratlan érdeklődésünk váltott ki benne.

Legközelebb egy közeli aszteroida-mező felé tartottunk, ahol a fémbányászat rejtelmeivel ismerkedtünk.

A bemutatóhoz kiválasztott fémtartalmú aszteroida lassan és méltóságteljesen úszott el előttünk. Az ablaknál tolongtunk és vártuk, hogy mi fog történni.

Abban a pillanatban egy térkapu nyílt meg a pályán előtte. Ebbe a haladási sebességével lassan belefordult, majd a kapuval együtt eltűnt a szemünk elől.

– Most gyertek le a feldolgozó csarnokba.

Szólt a kísérónk.

Lementünk és izgatottan vártuk, hogy mi fog történni. A falak mentén tárolók és berendezések sorakoztak, kétoldalt teljesen megtöltve a csarnokot, majd a közepén futó görgősor előtt megnyílt egy térkapu és a kimenetén hosszú, fémszerűen csillogó gerendákat láttam kijönni, amiken nagyméretű ovális lyukak voltak.

- Amiket körben láttok berendezéseket, az aszteroida betárolt anyagából még a kimenet előtt kialakítják a kívánt formát és anyagminőséget.

Hallatszott a magyarázat.

- Bármilyen formát ki lehet hozni belőle?

Kérdezte egy csoporttársam.

- Igen, sőt a köztes állapotban hozzá tudunk keverni máshonnét származó anyagokat is...

Érdekes volt számomra, hogy se bányá gépek, se kohó, sőt feldolgozó gépek sem kellett a kész termék létrejöttéhez.

Erős fényeket itt sem tapasztaltam, inkább közepes, vagy félhomály szerű világítás volt zömében a sárga és a fehér között, de néha színjátzó falak és padló is látható volt.

A legérdekesebb látvány belsőtérben számomra inkább a sokszor a semmibe vesző távolságok voltak, mert tudtam, hogy zárt térben vagyunk.

A belső terek mérete és kialakítása szabadon változtatható volt, pont ugyanúgy ahogy mi a számítógép kétdimenziós háttérképét szabadon cserélgethetjük, vagy a felbontást állíthatjuk, csak itt mindez a három dimenzióban volt kivitelezhető. Érdekes volt, amikor egy viszonylag kis külső méretű egységbe lépett be valaki, de belül sokkal nagyobb volt, mint amire a külső mérete következtetni engedett.

Ebből következően elgondolkodtató, hogy amikor mi ufóként láthatunk az égen, az akár sokkal nagyobb, vagy sokkal kisebb is lehet a valóságban.

Meglepő volt, amikor kerestem a monitorokat, vagy valami számítógépszerűt, de kiderült, hogy a környezetemben a kezelőkön és vezérlőkön, nem kellett gombokat nyomkodni és még a képernyőt sem kellett nézni, hanem mindig a más dimenziós kiterjedésünkön keresztül részévé váltam minden egységnek és tudati szinten volt minden kezelhető... Ezeket a csatlakozásokat nagyobb mennyiségben főleg rövid idejű csatlakozásra szolgáló pontok biztosítják. Vannak viszont speciálisan kiképezett, a folyamatos, hosszabb csatlakozás fenntartását biztosító kapcsolódási pontok is.

Mint említettem, mi is rendelkezünk más di-

menziós kiterjedéssel. Ilyen más dimenziós kiterjedésünk a hasunk felett van. Legalábbis ott éreztem mindig a csatlakozást és még az első nyílt találkozásom során is azon a ponton éreztem pár napig egy kisebb fájdalmat, amire akkor azt hittem, hogy valami mozog bennem és még majdnem elmentem az orvoshoz is miatta. Ez alkalommal a bázis körüli külső térre indulunk egy népesebb csoporttal körülnézni.

Az ég szürke és felhős volt, nem láttuk a napot. Körülöttünk furcsa, zöld színű aljnövényzet volt, ami inkább egymásba fonódó futónövényre emlékeztetett. Egy poros úton mentünk. A ránk öntött öltözeten kívül, a lábunkon is egy durvább bevonat volt.

Ahogy mentünk, néha jobban belesüppedtünk a laza talajba, mintha egy sivatag homokjában mentünk volna.

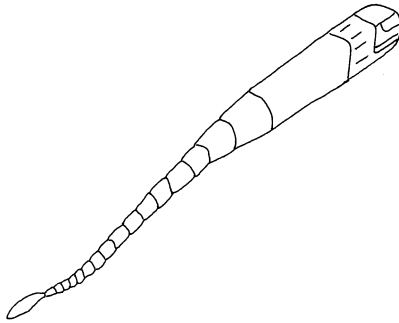
Kellemes volt az idő, egy szellő is lengedezett. Az enyhén dombos tájon, mindössze a talajon lévő furcsa futónövények, és a távolban álló magas, tömör, sötét színű épületek emlékeztettek arra, hogy máshol járunk. Ezek az épületek mások voltak, mint amit a földön megszoktunk, mert ferdén csapott tetőrészükhöz és ablakok is ritkábban voltak rajta. Inkább egy erődítményre emlékeztettek.

Már majdnem megérkeztünk egy domboldalba vágott faragott kövekkel kirakott kőkapuhoz, amikor megjelent felettünk egy nagyon furcsa jármű, ami nem hasonlított a földi olvasmányaimból megismert klasszikus csészealj formára.

A furcsa légi jármű, amit kívülről láttam az égen, az egy fehér kabinos, amolyan hosszú tartálykocsi szerű, hangtalanul repülő jármű volt, aminek egy hosszú fémszerű, de biológiai kinézetű, szabadon mozgó flexibilis „farka” volt. Ez a fark talán egy repülési stabilizátor lehetett, de nem tudom pontosan, hogy mi célt szolgált.

A farkvég ellaposodott és ovális formát vett fel. Kör alakú dudorok voltak az alsónak mondható laposabb oldalán, amíg a másik felén nem volt látható semmi sem, csak az íves felső rész.

– Ez meg mi?

A különös fark szerű nyúlvánnyal rendelkező repülő szerkezet (illusztráció)

Kérdeztük a kísérőnket, aki nem válaszolt, csak az eget nézte. Mi pedig egyre csak vártuk a választ, de nem kaptunk, ezért elkezdtünk aggódni.

– Mi lesz most?

A különös repülő szerkezet először alacsonyan tett egy nagyobb kört felettünk, majd szűkebbre vette a fordulót és még egy kicsit lejjebb is ereszkedett.

– Ez ránk fog esni!

Néztem fel rémülten.

A nagy tömege miatt rendkívül nyomasztó érzés volt és önkéntelenül is le kellett húzni a fejünket.

Akkor egy gyors irányváltással, hirtelen úgy repült bele nagy sebességgel az előttünk lévő kőkapuba, hogy közte és a kapu oldalai között mindössze hozzávetőlegesen csak egy arasznyi szabad hely volt.

Amikor a kapura ráfordulva berepült, akkor a farokvég hatalmasat csattant előttünk a földön.

– Baz meg!

Kiáltottam fel önkéntelenül, és arccal előre elvágódva akkorát huppantam a talajon, mint egy krumplis zsák.

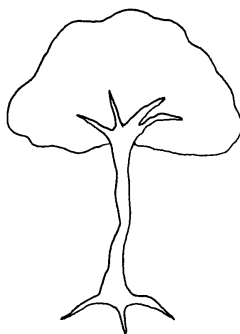
Én akkor nagyon megijedtem, hiszen nagyon közel volt hozzám, de a régiek közül akkor mindenki rajtunk nevetett és később már velük nevettem én is...

Amikor tovább mentünk, egy rózsaszín-piros lombkoronás, kék-zöld-lilás foltos, sötét törzsű fához érkeztünk. Errefelé ritkán lehetett fákat látni, ez pedig annak ellenére, hogy távolról nagyon hasonlított egy virágzó földi fára, nagyon különleges volt. A felhők közül előbújt és kisütött a nap...

A törzse ebben a fényben olyan volt, mint amikor egy kagyló belsejében a szivárvány változik ahogyan a fényben forgatjuk, csak itt a kagylóval ellentétben nem világos, hanem feketés színű volt az alapszíne és szinte lüktetett az élettől. Lenyűgöző látványt mutatott...

– Megérinthetem?

Kérdeztem, de akkor már indultunk tovább. Távolabbról még egy pillantást vettem rá...

A különös fa (illusztráció)

Talán a vallási élményeimhez sorolható az is, amikor később ketten elvittek egy helyre, ahol bár én nem láttam senkit sem, csak éreztem. Ez az érzés ahhoz volt hasonló, mint mikor fokozott vallási lelki tevékenység során, kellő áhítatban az Úr jelenlétébe kerül valaki. Én ekkor is ugyanúgy sírtam a meghatódottsági boldogságtól.

Akkor a kísérő földönkívüliek mondták ezeket a szavakat, amit a témával kapcsolatban illik elmondanom:

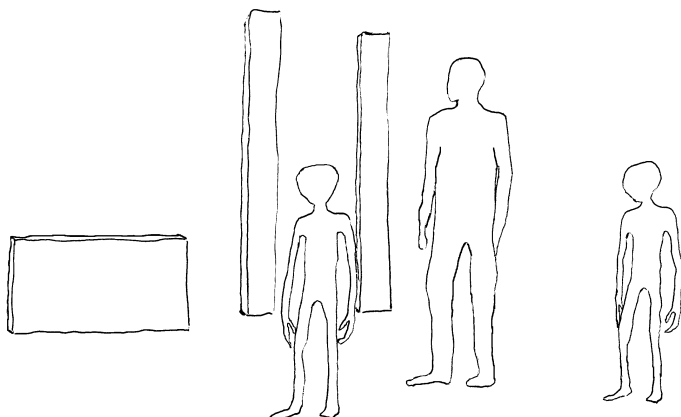
- Mint minden, mindenkinek szól. Mert ez volt az első, az utolsó, az egyetlen.

Nem tudom, hogy kinek a szavait tolmácsolták, mert hangot hallani vagy belső hangot érzékelni a kísérőimen kívül nem érzékeltem a boldogságon kívül.

Ezért valamilyen vallási jellegű kijelentésnek vettem.

Ezen a helyen egy nagyon egyszerűen berendezett terem volt. Egy a padlóból kiemelkedő egy tömb kőből készült tömör valami és két középmagas, szögletes, kőoszlopszerű tárgy volt benne. Fehéres színű kövek voltak és itt sem

mertem megfogni semmit sem, csak a látványból következtettem a köszerűsége is. Középen álltam, balra kicsit előre volt a padlóból kiemelkedő rész, előttem körülbelül 5-6 méterre voltak az oszlopok és mellettem egy kicsit hátrább, kétoldalt álltak a földönkívüli kísérőim.

A furcsa helyszín (illusztráció)

Még megjegyezném, hogy számomra nagyon furcsa volt, hogy sosem előttem voltak, hanem az esetek zömében kicsit lemaradva, vagy tényleg hátul. Falakat itt nem láttam, mert a semmibe veszttek.

Nagyon bizarr érzés volt a semmibe vesző távolságok, észlelése, mert hozzá voltam szokva,

hogy ha mást nem a horizont előtt azért valamilyen felismerhető tárgy, mint fa, épület, vagy hegy, felbukkan.

Itt viszont tényleg nem volt semmi sem.

A semmibe vesző terek is nagyon furcsák voltak néha, mert itt a földön, van felettünk ég, vagy csillagok, meg mellettünk is van mindig valami, ha oldalra nézünk.

Ebben az esetben legalább most volt padló, de odaát sokszor még az sem látszik.

Hiányoltam és meg is jegyeztem, hogy sok eltérített arról számolt be, miszerint egy asztalon beavatkozásokat végeztek rajtuk.

– Akarod látni?

Kérdezték.

– Igen!

Válaszoltam.

– Jó, akkor a biológiai elkülönítőbe és egy gyakorlati tapasztalat keretében megismerkedhetsz a körülményekkel.

Vártam, hogy mikor mehetek, de egy rövid idő múlva, ez miatt is szóltak.

- A biológiai elkülönítőbe fogadjuk azokat, akiken beavatkozást kell végezni, mert az egészségi, vagy a testi problémáik miatt nem tudják a feladataikat végrehajtani.

Kezdte a mondandóját a kísérőm, miután megjelentem nála. Körbevezetett. Itt tényleg magatehetetlennek tűnő emberek voltak az orvosi csoportok alanyai.

Nem szerettem volna a bőrükben lenni és megjegyeztem.

- De azt is mondják, hogy a saját lakásukban is kaptak beavatkozást...
- Igen, az apróbb beavatkozások miatt nem hozzuk magunkkal őket, csak a bonyolult, hosszabb beavatkozásokra.

Válaszolt türelmesen a kísérőm, majd hozzátette:

- Most nálunk lesz el gyakorlaton, így az elejétől a végéig megtapasztalhatod.

Ekkor úgy éreztem, hogy feleslegesen egy nagy terhet vettem a nyakamba az akadémuskodással, de azért érdekelt, hogy itt mik is történnek valójában...

- Rendben, mivel kezdjük?

Kérdeztem.

- Legközelebb az eltérítéssel.

Kaptam a választ.

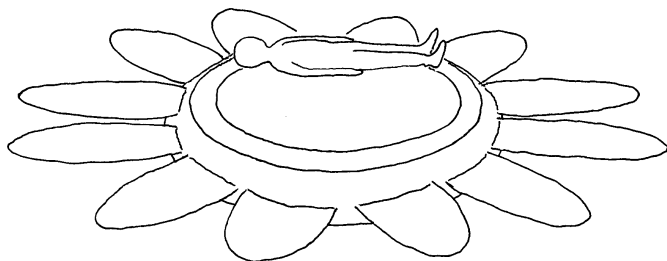
Egy fiatal nő ágyánál álltunk, akinek az életére kiható nőgyógyászati problémái voltak.

Egy eszköz segítségével meg lehetett nézni a gondolatait, amik a földi boldogulását érintették és össze lehetett hasonlítani a rá vonatkozó optimális folyamattal.

A helyszíni vizsgálat során kapott az orrába a lélegeztetés és a tápcsatorna végébe a salakanyag ürítés miatt pozicionálókat, majd egy térkapun keresztül kivittük az otthonából.

A gyűjtőben egy átlátszó utazó kapszulába került.

Itt az utazó kapszulák felügyelete volt a feladatom, egy szirmos virághoz hasonló vezérlőből, aminek a szirmjai nem tartoztak a háromdimenziós térhez, hanem tér átvetülések voltak egyfajta védő térbuborékot létrehozva körülöttem, de láthatók voltak a háromdimenziós térben is, viszont nem lehetett megfogni azokat. A szirmokat talán egy hologramhoz lehetne a legjobban hasonlítani.

A szirmos virághoz hasonló vezérlő (illusztráció)

Felfeküdtem rá és miután elhelyezkedtem, lassan elkezdtem lebegni, miközben a szirmoszerűen szétnyílt tér lassan összezáródott körülöttem.

Egyszerre láttam mindegyik eltérített, férfiakat, nőket, gyerekeket, minden biológiai adatukat, a lélegeztetés, fizikai, egészségi állapotot. Ekkor hirtelen megbillent a hajó.

- Na ez meg mi volt?
- Remélem nem történt semmi baj.
- Meg kell néznom közvetlenül!

Úgy döntöttem, hogy kijövök a vezérlőből. Miközben leereszkedtem, a zárt „szirmok” is lenyíltak. Felültem a szélére és kiszálltam belőle. Balra kikerültem a mellettem lévő szekrény szerű tárgyat, ami az átlátszó, puha, meleg padlón volt. Ez a padló is különös volt, mert az átlátszó padlószint alatt, érdekes vezetékszerű sötét színes „vékony csövek” hálózta be. Odasiettem egy üvegszerű falhoz, ami mögött az utaztató kapszulákban a földi emberek sorakoztak. Megnéztem, hogy a billenés miatt történt-e velük valami probléma. Időközben mások is odajöttek, emberek és földönkívüliek egyaránt.

- Mi volt ez? Nem tudjátok?
- De szerencsére minden rendben van.

Végül megállapítottuk, hogy nem történt semmi baj és közben megéreztük, hogy a „főnök” felénk tart, így gyorsan mindenki visszament a helyére és folytattuk a tennivalókat.

Miután megérkeztünk és a többiek kirakták a kapszulákat, bementem a biológiai elkülönítőbe, ahol kintről néztem a beavatkozást.

A választott fiatal nő hasa körül, teljesen átölelve azt, egy nagyméretű, mintegy méteres átmérőjű, furcsa, világos borostyán színű fénygömb volt és ebben a belső szervei látszottak lebegni, a térben egymástól széthúzva, bizonyos részei pedig elkülönülten kinagyítva. Bizarr látvány volt, ahogyan a belógó fém csövek mellett kívülről benyúlva, ebben a nagy gömbben turkáltak, miközben a nő az eszméleténél volt és rémülten nézte, hogy mi történik vele.

– Miért nincs elkábítva?

Kérdeztem.

– Mert a beavatkozáshoz fontos a tudati jelenléte.

A szelleme tudja, hogy érte történik minden.
Ez így működik, de úgysem fog emlékezni rá.

Nem értettem, de valószínűleg nem is tudtam volna megérteni a történeteket a saját ismereteim alapján...

Elindultam a feje irányába, hogy az erőlködéstől gyöngyöző homlokát megtöröljem. Rémülten követte a mozdulataimat, miközben a feje irányába mentem. Ezalatt egyre szaporábban kezdte szedni a levót. Látszott, hogy kiabálni szeretne, de nem tudott megmozdulni, csak a szemei mozogtak...

– Na most jobb?

Kérdezte az egyik földönkívüli.

– Csak letörölöm az izzadságot a homlokáról.

Feleltem és megtöröltem a homlokát.

– Miközben jól megrémiszted! Nem látod a reakcióit?

Kaptam meg a leszúrást a gömb mögül rám néző földönkívülitől...

A visszaút rendben volt. Lefektettük és a pozicionálókat kiszedték belőle, ami nem volt kellemes látvány, mert egy flexibilis nyúlványt dugtak fel az orrán keresztül.

- Most mi lesz?

Kérdeztem.

- Készen vagyunk! Amikor felkel, nem fog semmire sem emlékezni, esetleg az orra fog egy kicsit vérezni. Mehetünk!
- A tápcsatornába rakottakkal mi lesz?

Kérdeztem vissza.

- Azokat már odaát kiszedtük, nem volt indokolt benne hagyni.

Néztem, ahogyan békésen aludt az ágyában, majd elindultunk. Engem egyből hazaküldtek.

Az eltérítésekkel kapcsolatban meglepetéssel tapasztaltam, hogy nem mindegyiknél megyünk át a valós fizikai testünkben, hanem például az

én eseteim zömében testen kívüli állapotban történt az eltérítés, azaz csak tudatunk, vagyis a valódi lényünk utazik. De a módszer valószínűleg a kapott feladatok tükrében változik.

Testen kívüli állapot például az általunk megismerhető asztrál utazásnak nevezett mód is, vagy még a halál közeli élményeknél lehet ezekkel a jelenségekkel találkozni, amikor valaki leírja, hogy például egy balesetnél, vagy műtétnél mit csináltak vele, amit ő kívülről látott.

A testen kívüli eltérítés során a kilépésnél nekem általában segíteni kell, mert önállóan csak spontán tudok néha kilépni magamból. A visszatérés azonban már sokkal könnyebb.

A testen kívüli eltérítésnél testet ölthettem más testekbe, vagy akár a sajátom egyik másolatába is.

Nem teljesen veszélytelen dolog ez a módszer, hiszen a visszatérés sosem garantált dolog és számos kellemetlen velejárója is lehet.

Esetemben előfordult, hogy egy éjszakai eltérítem után rosszul értem vissza és egész nap szenvedtem miatta, mert a fizikai érzetemben a testem mögött voltam egy jó arasznyira. Mindez fényes nappal is folyamatosan jelen volt de elmentem így dolgozni, csak nehéz volt a

testemet így kezelni és a hallásom is visszhangos volt. Az esti alvás után azonban másnapra már rendeződtek a problémáim. Ez nem csak nekem okozott hasonló problémákat, hanem miután rákérdeztem, elmondták, hogy ez egy nagyon régi probléma és csak csökkenteni lehet a rizikót.

Ebben a különös testen kívüli állapotban, a csukott ablakon, vagy a falakon is át lehet menni. Pont úgy, ahogy sok eltérített ezeket a módokat le is írja, de esetenként a nyílászárók környékén ilyenkor az általuk észlelt fény inkább egy térkapu fénye, amin így is keresztül lehet menni.

A különösebb testet öltéseknél előfordult, hogy egy köd szerű testet ölthettem és a környezetemet a tudatommal irányíthattam. Ilyenkor sem kezem, sem lábam nem volt.

Ez egy más dimenziós formába megtestesülés, aminek ugyanúgy része a három dimenzió is.

A fentiek ellenére jobban szeretem a három dimenziót, és ha lehet választani, akkor azt választom.

A következő gyakorlaton végre megtapasztalhattam a testhasználatot. Már többször voltam testen kívüli módban odaát, de akkor többnyire egy szimulátor fogadott be mesterségesen elő-

állított feladat gyakorló környezetbe. Ezalatt az idő alatt a valós fizikai testem otthon, a földön aludt, miközben egy belső rendszer vigyázott rá. Most is testen kívüli módban voltam.

Körülöttem sötét volt, csak hangokat hallottam, amikor hozzám szóltak.

– Kész vagyunk Kinek! Nyisd ki a szemed!

Lassan kinyitottam a szememet és megláttam két földönkívülit elém hajolva.

– Mozgasd meg a kezedet!

Megmozdítottam, ami egy kicsit darabosan ment, ekkor ránéztem.

– Mi ez?

Kérdeztem döbbenten, mert egy vékony, csontos kezét láttam és hogy hosszú, bütykös földönkívüli ujjaim vannak. Akkor magamra néztem és a látványtól még jobban meglepődtem, mert a testem nem az enyém volt.

Jól láttam körülöttem mindent és a belső kommunikáció is működött.

– Ez az? Én vagyok?

Kérdeztem, majd próbáltam felállni, de elsőre nem sikerült.

– Majd megszokod ezt is!

Szólt elégedetten az egyik földönkívüli, miközben felsegítettek.

Ez a test teljesen az enyém volt ugyanúgy mint a mostani és a kissé darabosabb mozgást is inkább a gyakorlatlanságomnak tudtam be.

A földi tudatom viszont a részleges emlékei ellenére, ebben a testben is teljes volt.

Kivezettek és eleinte támogattak, de hamar tudtam már önállóan menni, sőt sietni is. Nagy léptekkel előre igyekeztem, hagyva őket. Miközben vártam rájuk, hogy beérjenek, egy rézsűben rugdaltam egy nagyobb követ.

– De hiszen ez nem is fáj!

Tudatosult bennem a gondolat, hiszen ha mezítláb követ rugdálnék a földi testemben, azt jól megérezném.

Akkor jobban megnéztem a lábfejemet, és láttam az összenőtt lábujjaimat és hogy két sarkam van, amik közé be is dugtam az egyik ujjamat...

Megismerkedhettem a testhasználatokkal és a növényi alapú testekkel, amik az ottani történelem részét képezik.

Akkor találkozhattam a növények tiszteletével is...

A növények tisztelete fontos dolog náluk. Mi nem tiszteljük eléggé a növényeket. Ezt sokszor megkaptam a fejemre szemrehányásként, de mindenesetre igaz dolog.

Beszélgetéseink a földi „barbár” táplálkozás és életvitel témáit is érintette, de akkor abban egyetértettünk, hogy a természetes körülményeink a földön úgy lettek alakítva, hogy húst és növényt kell emberként ennünk ahhoz, hogy a szervezetünk megfelelően működjön.

A biológiai elkülönítő talán mondhatjuk, hogy egy paradicsom volt az ott szabadon mozgó férfiember számára, hiszen annyi csodaszép, ruhátlan leányzó máshol nemigen fordul elő.

Sokszor jártam arra...

- Nem lett volna szabad így gondolkodnom, és ez miatt ott lábatlankodnom... Most itt állok a szőnyeg szélén, pedig nem is nyúltam hozzájuk...

Felelősségre vonás miatt kellett jelentkeznem egy bizottságnál...

A jelenlétemben három földönkívüli kitárgyalta, hogy kidobjanak-e, mert „rossz voltam”.

- Az egyén környezeti felismerése és tapasztalati szintje eljuthat magasra, amikor már valaki képes legyőzni a testéhez kötődő ösztöneit, mint például a szaporodási rítusnak az örömszerzéshez köthető kényszerérzetét, vagy a másokon uralkodni akarást.
- A folyamat elején és közepén viszont ezek az ösztönök motiváló, fenntartó tényezők, de végül mindenki rájön arra, hogy semmit sem jelentenek és elfordul a korábban céljainak tekintett dolgoktól.

Kezdték a felelősségre vonást, mert tényleg nem azért voltam ott, hogy meztelen nőket nézegessek.

Rövid megbeszélés után mégis azt mondták, hogy megbocsátanak, mert már közéjük tartozok, ami akkor nagyon jólesett nekem, egyúttal nagyon szégyelltem, hogy problémát okoztam nekik...

Grives

Tudtuk, hogy máshonnét is vannak ott eltérítettek, ugyanúgy mint mi, mert távolabbról néha láttuk őket. Az elején viszont mindig Földi emberi környezetében voltam a földönkívüli irányítás alatt. A kis csoportok összetételei gyakran változtak, így nem tudtunk se cinkossá, se csapattá alakulni. Talán pontosabb úgy megfogalmazni, hogy inkább magával volt mindenki elfoglalva és a legnagyobb igyekezetünk a velünk szemben támasztott követelményeknek történő maradéktalan megfelelésben állt. Ezeket viszont sokszor nem is tudtuk pontosan, hogy mi célt szolgálnak...

– Kinek, gyere!

Jött értem két alacsony földönkívüli és miután felálltam, elindultunk.

– Hova megyünk?

Kérdeztem kissé bátortalanul...

– Majd meglátod...

Nagyon kényelmetlenül éreztem magamat, azt hittem, valami rosszat csináltam, vagy elrontottam valamit...

Beléptünk egy terembe, ami egy rugalmas lakórészt is tartalmazott.

Egy alak sziluettjét láttam a félhomályban, aki egy hosszú, világosbarna „bőrkabátban”, háttal állt nekünk. Magasságban úgy a vállamig érhetett és fekete színű, középhosszú egyenes szálú haja volt. Mezítláb állt és azt néztem, ahogyan a lábujjaival zongorázott a padlón.

– Vendéget hoztunk!

Szólalt meg az egyik földönkívüli.

– Nekem?

Kérdezte érdeklődve a háttal álló alak és hirtelen megfordult.

Akkor láttam, hogy egy nő volt az.

Rám nézett és a lelkesedése hirtelen alább hagyott.

– Ezt meg minek?

Szélesre tárta és megmozgatta az általam bőrkabátnak hitt szárnyait, ami a levegőt az arcomba csapta. Egy kicsit kellemetlen, enyhén izzadság szaga volt.

Önkéntelenül hátra léptem.

– IsmerkedjeteK meg, közös feladatot kaptok!

Mondta a másik földönkívüli és kimentek a teremből.

– Ujvári Ákos vagyok, itt „Kinek” néven hívnak!

Ösztönösen kinyújtottam a jobb kezemet, hogy kezet fogjak, de gyorsan tudatosult bennem, hogy neki nincs is, ezért gyorsan visszahúztam és a hátam mögött összefogtam a másikkal. A szárnyait ekkor félig leengedte és elkezdett mustrálgatni.

Én is ezt tettem... Nagyon szép, formás női alak volt, a kezei helyett viszont szárnyak voltak.

Körülnéztem a lakrészben, hogy leülhetnénk-e valahova, de akkor megszólalt:

- Nem mondták, hogy jössz, mondd mit akarsz!
- Nem akarok semmit sem, ide hoztak!
- Miért, te nem hozzájuk tartozol?
- Nem!

Ekkor egy lépést tettem felé.

- Ott maradsz, ahol vagy!

Fenyegetően széttárta a szárnyait.

A fal mellé húzódtam... Nem kellett sokat húzódni, mert eddig is előtte álltam, de akkor úgy éreztem, hogy jobb, ha nekitámaszkodhatom valaminek.

Egymást néztük, majd megszólaltam.

- Ezek szerint nem tartozol hozzájuk! Nálunk nagy vizek vannak, folyók, tavak, tengerek! Hegyek!

Megfordultam és elkezdtem a falra rajzolni az ujjammal...

- Dombok, fák, virágok, állatok, madarak!

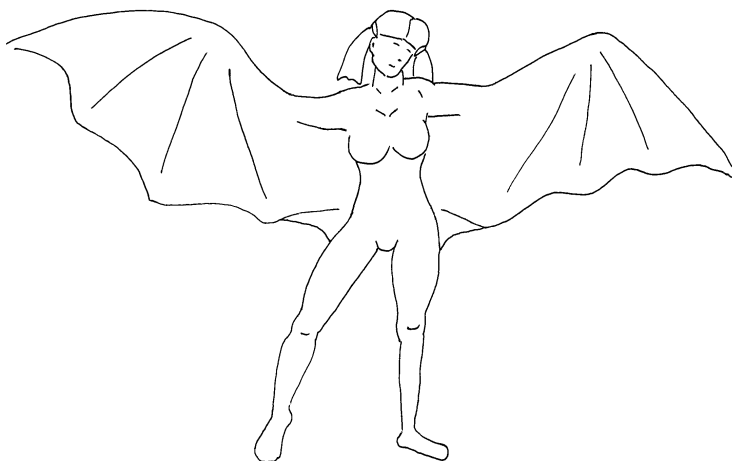
Akkor rám kiáltott:

- Ne fordíts hádat nekem, ha hozzám szólsz!

A fejemet felé fordítottam és megfordultam.

Közelebb lépett.

- Nem kell nekem rajzolgatni, nem vagyok gyerek! Nincs olyan sok nevem, mint neked, itt „Grives”-nek hívnak.

Grives (illusztráció)

Közben egy félméternyit felemelkedett, miközben a szárnyait magához csukta és ott lebegett előttem a levegőben...

Ezen nagyon meglepődtem és megkérdeztem tőle.

- Te tudsz lebegni?
- Miért te nem?

Kérdezett vissza szintén meglepődve.

- Nem én nem tudok! Hogyan kell?

Erre elkezdett a levegőben pörögni, forogni, amit szemmel láthatóan is élvezett.

- Ha nem tudsz lebegni, hogyan közlekedtek?

Nevetett gúnyosan, mire hirtelen elszégyelltem magamat.

De ekkor mintegy kiutat találva, elkezdtem sorolni.

- Hajóval, vonattal, autóval, repülővel, űrhajóval!
- Űrhajóval?
- Igen, űrhajóval!
- Kijuttok a világűrbe, más bolygókra?
- Igen kijutunk a világűrbe!

Azt már nem mondtam neki, hogy más bolygókra, mert ugyan még csak a holdon járt az ember, de mivel úgy néz ki, hogy pont olyan eltérített egyed, mint amilyen én vagyok, nem tudhat olyan sokat rólunk...

Lassan leereszkedett a lábára és odajött hozzám.

- Tudtok gépeket és űrhajót építeni?
- Igen tudunk!
- Nekik csináljátok?
- Nem, nem nekik, az övék sokkal fejlettebb, mi nem jutunk el más csillagokig.
- De azt mondtad, hogy kijuttok a világűrbe!
- Igen, kijutunk, van űrállomásunk, jártunk a holdunkon, és az űrszondáink is sok helyen megfordultak.

Néma csend lett és a szememet nézte... Talán arra próbált rájönni, hogy igazat mondok-e.

- Most menj el! Menj el Kinek!
- Kinek elmegy!

Kiáltotta, de nem jöttek értem.

Próbáltam kinyitni az ajtót, de nem nyílt ki.
Össze lettünk zárva.

Megint néma csend lett.

- Valamit elrontottam, talán az űrhajós dicsekvésemmel, pedig még semmit sem tudok róluk. Náluk talán nincsenek gépek, vagy nincs űrhajójuk? Nekünk vannak kezeink, amiket használunk, nekik a szárnyaikkal talán nem lehet úgy fogni, hogy építsenek ilyeneket... Viszont tudnak lebegni és repülni, repülőgépre talán nincs is szükségük...

Futott át rajtam a gondolat...

- Mióta jársz ide?

Kérdeztem és próbáltam ezzel megtörni a csendet...

Rövid hallgatás után megszólalt.

- Nem tudom, régóta...
- Otthon mit szólnak hozzá?
- Nem tudják! Megölnének! Meg nem is nagyon emlékszem semmire, amikor hazavisznek...

Ekkor kinyílt az ajtó és megjelent a két alacsony földönkívüli.

- Na végre elviszitek!

Szólt megkönnyebbülten Grives.

- Mindketten hazamentek most.

Mondták a földönkívüliek.

Mielőtt hazaküldtek, előtte még próbáltam megkérdezni, hogy mi lesz a feladatunk.

- Bizonyára emlékszel Kinek, hogy a katonaság a földi életedben gyakran játszott szerepet.

Kezdett bele a mondandójába a kísérőm.

- Ezt nem értem, nem vagyok katona, vagyis voltam katona másfél évig egy katonai repülőtéren, ahol a kötelező sorkatonai szolgálatot adtam.

Vágtam közbe.

- Mindjárt folytatom... A Magyar sorkatonai szolgálatod mellett megfordultál az orosz hadseregben is, orosz katonatisztek gyerekeivel játszottál. Líbiában, az Arab-Magyar katonai vállalatnál dolgoztál, de még az amerikai hadseregben is dolgoztál.

Folytatta...

Ezen akkor nagyon elgondolkodtam, és megkérdeztem.

- Azoknak mind köze volt ehhez?
- Igen, a felkészítésed egy része volt!

Hangzott a válasz.

- Akkor most itt katona leszek?

Kérdeztem, majd folytatta.

- Igen, ti lesztek egy hadsereg.
- Ketten?
- Igen!
- De ketten nem leszünk kevesen?
- Mindketten nagyon sokan lesztek más-más egységekben. Ezt majd úgyis megtapasztaljátok részletesen, amikor arra sor kerül...

- Grives katona náluk? Ezért akart fölém kerekedni?
- Nem, Grives nem katona, egy olyan nőuralmi rendszerben él, ami az értékrended szerint egy alacsonyabb civilizációs fejlettséget jelent, de ez nem így van. Ugyan nem tudnak olyan ügyesen technológiai eszközöket építeni, mint ti, hiszen nincsenek kezeik, viszont a szellemi képességnek a kiművelési technikája nagyon magas színvonalon tart náluk. Azért volt veled egy kicsit gromba, mert nagyon csodálja a technológiai eszközöket, hiszen náluk ilyenek nincsenek és előtted nem akart alul maradni. A világukban a nyers brutalitás mellett gyakori a halálozás. A természetes kiválasztódásra épül a társadalmuk...

Amikor legközelebb találkoztam Grivessel, testen kívüli módban voltunk odaát. Testet sem kaptunk, beraktak minket egy gyakorló terep szimulátorba. Nekem a földön, Grivesnek pedig a levegőben kellett világító gömböket összeszedni. Nem volt bonyolult feladat, inkább csak

hosszú ideig tartott. Reméltem, hogy idővel majd cserélünk pozíciót és én is repülhetek, de nem így történt. Grives pedig néha felszedett a nekem kirakott golyókból is, ami bosszantott, mert annyival kevesebb maradt nekem és azt hittem, hogy elhagytam belőlük. Később, amikor már a golyók helyett katonai célpontok megsemmisítései szerepeltek, akkor meg sokat otthagytam nekem az övéi közül, amiknek a leködésébe az enyéim mellett sokszor bele-sültem. Tudta, hogy ezek a realiztikus megjelenés mellett realiztikus érzeteket is kivá-ltanak, hiszen ugyanúgy átélte a saját feladatai során. Amikor a katonai célpontok kiegészültek a totális pusztítás elemeivel, a feladatai közül rendre meghagyta nekem az óvodák és iskolák felszámolását. Szörnyű volt halmozottan átélni ezeket az eseményeket. Nagyon haragudtam Grivesre. Akkor még nem tudtam, de ezekért büntetéseket kapott és többször kellett neki egyedül végigmenni a pályákon. Volt, hogy nem tudtam átmenni. Ilyenkor is egyedül teljesítette a feladatait.

– Már megint nem jön Kinek?

Kérdezte a földönkívülieket.

- Nem jön, nem jöhet.

Hangzott a rövid válasz.

- De miért nem? Tudni akarom!

Erősködött Grives. A földönkívüliek egy kis szünet után felé fordultak.

- Jó, elmondom. Kinek már kisgyerek kora óta átjár hozzánk, de nem emlékszik semmire. Akkoriban képességeket kapott és azt figyeltük, hogyan fedezi fel azokat magában és kezdi el használni. Amikor használni kezdte, azonnal visszavettük tőle, majd egy kicsit később másikat kapott. De ezt nem kell neked különösebben magyarázni, hiszen ti képességeket fejlesztetek.
- Ezt értem, de miért nem jöhet át?
- Mert már sokszor volt itt és nem bírja a szervezete. Korlátozott mindenki számára mind a fizikai, mind a testen kívüli átjárás lehetősége. Kinekre rengeteg energiát fordítottunk és már csak két éve maradt.

- Miért meg fog halni?
- Nem fog meghalni, de szeretnénk, ha egy kicsit jobban odafigyelnél a feladatok végrehajtásánál.

Grives elhallgatott...

Erről a beszélgetésről nem volt tudomásom, csak annyit észleltem, hogy egy idő után valami megváltozott, mert egyre harmonikusabban tudtunk együttműködni, tudtunk együtt örülni a sikernek. Ennek ellenére továbbra is fenntartással viselkedtem vele szemben, hiszen még mindig élt bennem az első személyes találkozásunkkor velem szemben mutatott ellenszenvé és a megtapasztalt izzadságszag. Nekem valamiért mindig ezek az emlékképek jöttek elő, amikor a tanulások során testen kívüli módban találkoztunk, a gyakorló térszimulátorban.

Grives tudott először túltenni az idegen entitás miatti előítéletein és hozott először áldozatot értem, ami után ráadásul magára vállalta a következményeket. Utólag kicsit szégyenlem, de csak akkor tudtam teljesen elfogadni.

A saját testünkben, az első éles bevetésünkön láthattam újra. Teljesen más volt, nem volt iz-

zadságszaga, halk szavú, törékeny nő benyomását keltette. Kicsit zavarba hozott, de nem mertem rákérdezni, hogy mi történt...

Csak ültünk egymás mellett szinte szótlanul és tudtuk, hogy egymásra vagyunk utalva. Láttuk a belőlünk készült hatalmas mennyiségű egységeket felsorakozva, amik mi voltunk a lábujjuk hegyétől a fejünk tetejéig. Éreztük mindegyiket, pedig tőlünk függetlenül sorakoztak. Hatalmas technológiai erő állt előttünk, ami arra várt, hogy mozgásba lendítsük. A talaj megremegett, mikor megmozdultak. Nagyon felemelő érzés volt. Hatalmas erőt éreztem magamban, amit senki és semmi nem állíthat meg.

Először egy a számomra fejletlenebb helyre mentünk, ahol emberszerű lények idejük nagy részében a vízben élnek. Ők a fejlettségi szintjükön kőből kiépített csatornahálózatot létesítettek, amiken még hidak és kilépők is voltak. A kövek megmunkálási módjára sajnos nem emlékszem. Viszont még előttem vannak a csatornák vizeiben tömegesen növekvő sötétbarna színű, hosszúkás levelű víz alatti növények. Házak nem voltak, sziklák álltak ki a vízből a csatornák mellett és némelyik nagyobb méretűben barlangok is voltak. A szabad folyóvizekben és a partjaikon éjszakánként, mint

megannyi földi csillag tündököltek az apró, foszforeszkáló kavicsok. Még egy legendájuk is társult ehhez, miszerint az égi csillagok, ezek tükörképei. Világító hegyekről ugyan nem meséltek, pedig kellett lenni olyanoknak is, hiszen a kavicsokat valahonnan idehozta a víz. Talán évmilliók óta vastag talaj és növénytakaró borítja ezeket a hegyeket...

Megfigyeltem, hogy a vízben élő emberszerű lények rövid lábai mintha összenőttek volna, de mindkét részük jól kivehető volt, amik egyszerre mozogtak. Uszonyuk nem volt, hanem a két lábfejük volt sokkal szélesebb és laposabb. Rövidebb karjaik voltak és formára inkább foka, vagy rozmár szerű testük volt. Ruhát nem viseltek és az absztrakt bodorított hajkoronájukra voltak a legnagyobb körültekintéssel. Ez a hajkorona szellősen díszes formába fonott és csavart vékony hajkötegekből állt, amit valamilyen keményítő anyag tartott mereven az égnek állva. Időigényes, művészi kompozíciók voltak és mindig ügyeltek arra, hogy víz ne érje azt, így hátúszásban is a fejüket gondosan a víz felett tartva közlekedtek egyesek... Beszivárgó, nem a humanoid rendszerhez tartozó földönkívüli aktivitásától kellett volna megvédeni őket. A harc itt elmaradt, az elrettentés taktikája jól

működött. Elmentek. Ezt a bevetést tehát szó szerint megúsztuk.

Pár dolgot megmutattak, mint például a tűztáncot. Ez a víz felett ugráló tüzek játéka volt. Ha a vízben egy nagyobb halraj vonult el, élelmet keresve feltúrták a feneket, amiből gázbuborékok szabadultak fel. Ezt elektrosztatikus töltés által kiváltott ív kisüléssel gyújtották be. A tűz fellobbanása mindig begyújtott egy újabb adag a mélyből felbukkanó gázbuborékot. Ez akár percekig is eltartott. A víz alatt halbőrökbe, nagyobb úszóhólyagokba, össze is tudták gyűjteni a gázt és így el is tudták tárolni. Ezeket később főleg tűzgyújtásra használták, de ha a gázzal töltött vékony halbőr a szabad levegőn kiszáradt, akkor mint a lufi, lassan és sokáig repült, amíg földet nem ért. Ez volt a gyerekek kedvenc játékszere is egyben...

Később még sok helyen megfordultunk, amikor használni kellett az általunk tanultakat.

A bevetések előtt mindig belenézhattünk azokba a sokszor nagyon szörnyű emlékképekbe, amiket a helyszínről származó eltérítettek hoztak magukkal. Lehetőségünk volt arra is, hogy egy ott lakó testében tapasztaljuk meg a nyomorú-

ságot és a szenvedést, de a bevetés előtt, még egy terepszemlére is jó volt a lemenetel.

Így volt ez a legrettenetesebb bevetésünkön is, amikor a túlnépesedett és túlfejlődött civilizációt kellett felszámolni, mert már potenciális veszélyt jelentett a tágabb környezetére is.

A civilizáció narancs-barnás bőrszínű, viszonylag alacsony termetű humanoid lényekből állt. Kaptunk egy családot, és a tudatukon keresztül csatlakozhattunk a testükhöz. A legtöbben mérhetetlen nyomorban éheztek, miközben a tehetősek már a naprendszerük távoli bolygó nyersanyag készleteinek a megcsapolását tervezték.

A műszaki technológia használatához jogot kellett vásárolni, amit a többség nem tudott megfizetni. A jogosultságot az eszközökön lévő azonosítóval ellenőrizték és az illegális használatért pedig büntetés járt. Aki nem fért hozzá a technológiához, azok közösségi kivetítőkön értesülhettek a különböző eseményekről. A szegényebb rétegeknek kötelező volt a mostoha körülmények között éhbérért dolgozni. Az irányítók félték tőlük, félték egy nagy tömegű lázadástól, ezért az élelmiszerekbe keverve egy gombával mérgezték őket, ami némi boldogságérzet adott, mellékhatásaként pedig gátolta az agressziót és alacsonyabb értelmi szinten

tartotta a tömeget. A különböző betegségekre kapható gyógyszerek is tartalmaztak olyan összetevőket, amik nyugtató és altató hatásokat váltottak ki. Az így kezelt tömegek tökéletes betanított munkaerőt biztosítottak az ipar és a mezőgazdaság részére, szinte zombiként túrték a szenvedést és a megaláztatásokat. Az értelmi képességeik korlátozása miatt nem is tudták átgondolni a pontos körülményeiket, ezért a nyomor ellenére nagyon szaporák voltak, de fiatalon meg is haltak. Idősebb korosztályt ritkán lehetett látni köztük.

Az uralkodó réteg és a rendőrség egybeforrt, korlátlan hatalmukkal bármit megtehettek... Gondosan elszigetelték magukat a tömegektől, akik viszont a médiából sugárzó népbutítás hatására felnéztek rájuk, szinte rajongtak értük.

Amikor a megtapasztaláson voltunk odalenn, engem pár óra múlva lelőttek egy repülőgépből, pedig nem tettem semmi rosszat, csak álltam és felnéztem a fejem felett lassan elrepülő gépre. Sajnáltam, hogy elveszítettem a helyi testet, mert még érdekelt volna néhány, akkor számomra fontosnak vélt körülmény átélése.

- Ezek állatok, még mindig előttem van, amikor csak úgy lelőttek...

Mérgelődött a „visszatérés” után Grives.

A földönkívüliek felhozták a magukat a bolygó vezetőinek tartó legfelsőbb csoportot.

Fizikailag nem bántották őket, csak bemutatták nekik az elnyomottak szenvedéseit, végül egy kivételével mind visszaküldték őket.

Az inváziós cél az élő anyag felének fokozatos felszámolása volt. A fokozatosságra azért kellett ügyelni, hogy a testükből távozók ne terheljék túl a fogadó egységeket, mert még az egyéni feladataikhoz tartozó elemzéseket is fel kellett dolgozni, hogy az elkövetkezendőre is előkészítsék őket.

Grives mint a légierő, én mint a gyalogság megtestesítője vettünk részt ebben a katonai feladatban.

Befeküdtünk az irányító egységbe. A zselés anyag lassan körbevette a testemet és elmerültem benne. A vezérlő lassan lebegve megemelkedett és pajzsként, egy térbuborék vette körül. Becsuktam a szemeimet. A hasam

felett éreztem a csatlakozást. Ekkor egyszerre éreztem a hozzám tartozó egységeket irányítási szinten és azt, ahogyan Grives is csatlakozott hozzánk. Mindent egyszerre láttam és hallottam kívülről és belülről is, de nem volt káosz, valamiért tudatilag minden rendezett volt. Amikor az egységek támadásba lendültek, éreztem, ahogyan lőnek rám és láttam a mérhetetlen pusztítást amit magam mögött hagytam a bolygón. Több, hatalmas objektummá álltam össze, majd ezek további millió, önállóan pusztító egységre robbantak szét. Idővel ismét összeálltak tekergő, körülötte mindent elpusztító objektummá, ami ismét szétrobbant millió darabra. A legnagyobb és a legkisebb darab is mind én voltam. Láttam a halottakat, amint összerogynak, vagy a semmivé válnak, mikor átgázoltam rajtuk. Láttam ahogyan kiszakadnak a testükből és felszedik őket a tárolókba, láttam akik menekülni próbáltak a bolygóról, de mind alázuhantak a mélységbe. Grives is több hatalmas légi objektumot testesített meg, ami szintén további, esetenként több millió egységre szétrobbanva, hatalmas vákuumot keltve uralta a légteret, ami mindent beszívott magába, mielőtt összeropantotta. Leginkább viszont a leszakadó éghez

volt hasonló amikor lecsapott...

Láttam, amikor Grives egy védelmi függönybe repült és azt széttépi. Magamon éreztem az elnyomottak és az ártatlanok sikolyát a saját sikolyommal vegyülve, mikor a túlélőkre rontottam.

A térbombák hatalmasat haraptak a felszínből, amit rajta minden élővel és élettellel lassan a magasba emeltek. Hegyek, tavak, települések szakadtak így ki és mint megannyi hatalmas szappanbuborék, lassan, komótosan, a levegőben tovasodródva lepték el a láthatárt.

A helyükön óriási félgömb alakú lyukak maradtak. Rémisztő csend lett...

A tovasodródó térbuborékok valamivel távolabb, mintha kipukkannának, elengedték hatalmas terheiket, amik iszonyatos robajjal zuhantak le, betemetve minden alattuk lévő. A talaj sorozatban megremegett, ledöntve szinte minden rajta állót. Repedések futottak szét a felszínen, amikből árkok és szakadékok keletkeztek.

Egyszerre eleredt az eső. Mintha az ég siratná a hatalmas pusztítást. Párás és szörnyen büdös, ködszerű füst lepte el a vidéket, ami mindenhová behatolt. A ködből egy barlang bejárata bukkant elő. A térbuborékomban lassan lejjebb ereszkedtem. Az alja szétnyomta a talajon lévő

fűszerű aljnövényzetet. A pajzsot kikapcsoltam, mire páros lábbal a földre huppantam. Pár lépést tettem előre, körülnéztem és beléptem a barlangba, ahol rovarok és kisebb emlősök próbáltak menedéket keresni. Riadtan húzódtak távolabb tőlem és ekkor feltűnt egy színpompás pillangó, ami átrepült a barlangba húzódott egyik zöldesbarna indáról a másikra...

- Ti nem tehetek semmiről, az ártatlanok védelmében cselekszem...

Mondtam és térdre rogytam előtte.

- Ártatlanok vagytok...

Szóltam, majd visszafordulva kiléptem a barlangból.

- Nincs rajta pajzs, öljétek meg a disznót!

Hangzott a kiáltás a fák mögül.

Ekkor oldalról erős energia és tűzfegyverekkel támadtak rám.

- A pajzs...

Futott át rajtam, de már késő volt.

A szakadó esőben kiléptem ebből a mesterséges testemből és csak ott lebegve néztem, hogy mi történik körülöttem.

A fizikai testemet trágár szitkok között meg-rugdosták, rátapostak és levizelték.

Meggyalázott holttestemre a felszakadó felhők közül egy fénysugár vetült, megvilágítva azt.

A pillangó berepült a fénybe és a mellkasomra szállt.

A bolygó körüli állomáson a földönkívüliek térdre borultak.

- A Teremtő itt van!
- A Teremtő itt van!

Szóltak egyszerre...

- Ezekből több millió van, kell még itt lenni belőle...

Ordította megszállottan az egyik támadóm, majd a barlangba bedobtak pár kézigránátot, amik a falakon és sziklákon fémes hangokat adva pattogtak. A támadóim félrevonultak és lebukva várták a robbanásokat, amik valami oknál fogva nem következtek be.

- Itt minden szarrá ázott!
Semmi sem működik!
- Bemész?
- Dehogy megyek! Hagyjál már, menj, ha akarsz!

Gyors szóváltás zajlott le közöttük, de már nem fordultak vissza, hogy megnézzék, miért nem robbantak fel a gránátok, hanem tovább mentek.

Az eső hirtelen elállt és a felhők lassan szakadozni kezdtek. A barlang bejárata előtt, egy véres tócsában feküdt, ami megmaradt ebből a testemből.

A színpompás pillangó a maradványaim mellett lévő nagyobb kődarabra szállt. A szárnyait megmozgatta párszor, amin feltündökölt a felhők közül épp előbújó nap fénye...

Testenkívüli módban mellé térdeltem és közelebb hajoltam felé, de hirtelen egy erős húzó erőt éreztem, ami felszívott az ég felé. Begyűjtötték ezt a szellemi részemet is.

A vezérlőben átéltem mindegyik veszteségemet, hiszen mind én voltam, de ez az eset akkor a vezérlőből valamiért jobban idelfordította a központi figyelmemet... Akkor egy pillanatra

leálltam minden egységben. Grivest hallottam,
ahogyan kétségbeesve kiabál felém,

- Kinek, mi történt, jól vagy?
Válaszolj már!

De nem válaszoltam.

A bolygólakók azt hihették, hogy meggyengítettek és végső csapásként, magukat sem kímélve, minden utolsó erejükkel ellenem és a bolygó ellen fordultak...

Álltam, nem védekeztem és nem is támadtam, csak pusztultam...

- Hozzátok ki!
- Hozzátok ki!
- Nem lehet, mert Grives egyedül nem tudja, nem bírja sokáig...
- Akkor mindkettőt hozzátok ki, azonnal!

Próbáltak menteni minket a földönkívüliek...

Mélyről jövő, furcsa gondolatok bénítottak meg pár pillanatra.

- Van ami érdemes a túlélésre?

Tettem fel magamnak a kérdést...

- Most itt én vagyok a gonosz, holott nem tartom magamat annak, mert valamit valamiért teszek. Talán tényleg egy jobb jövőért... Akkor most a gonoszság jót szül, vagy a jóság a gonoszt?

Döntöttem...

- Nem kell, törtem meg a csendet...

Valami furcsa, szelíd, segítő erőt éreztem, és kértem Grivest is, hogy csatlakozzon. Ő hirtelen azt sem tudta, hogy mi történt és mit akarok, még mindig a leállásom hatása alatt volt, miközben helyettem is végezte a dolgát...

- Mi van veled? Nem azért jöttünk, hogy leálljunk!

Szólt rám.

- Nem leállunk, csak most kezdjük el...
Érzed ezt?

Utaltam a különös körülményre.

- Ez nem irányított, nem tőlünk van.

Vágta rá.

- Nem ez nem az irányítás! Figyeld! Ezek mi vagyunk, ott lenn a bolygón és itt...

Grives erős érdeklődéssel az arcán figyelte a felé irányuló energiákat. Arca kisimult, majd a homlokát összeráncolva gondolkodott magába fordulva, végül egy nagyot sóhajtott és megszólalt.

- Jó! Akkor kezdjük!

Kilépett a harcból és szellemileg csatlakozott hozzám.

Minden erőnkkel koncentrálna, együtt ültünk az energiára.

A vezérlőben mindenki megállt egy pillanatra és egy irányba fordultak. Fejüket lehajtották és így álltak pár másodpercig...

- A Teremtő! Eljött a Teremtő! Csatlakozott hozzájuk! Hárman vannak!

Adták át izgatottan egymásnak az információt...

Remegés furcsa tánca járta körbe a bolygót, és a keringési pályán előtte egy erős fényjelenséggel, hirtelen megnyílt a tér...

A bolygón mindenki az égre nézett.

Különös látványt tárult eléjük. A láthatárt egyre csak növekvő, lassan vibráló, örvényként forgó fény terítette be. A bolygó pedig a keringési sebességével lassan belefordult ebbe a hatalmas térkapuba.

Még láttam a vezérlőnél fent maradt idegen humanoid lénynek az arcát. A rémülettől teljes csodálkozás tükröződött rajta, miközben a semmibe vezett a civilizációjával...

A bolygóval együtt mindenki a napkoronában landolt, ahol iszonyatos hőség égetett és olvasztott meg mindent...

- Most már hozzátok ki őket!
- Nem tudjuk, az erőterbe nem tudunk bejutni...

Hallottam, ahogyan megpróbáltak küzdeni értünk, hiszen a kiteljesedésünkben mint egy hadsereg mi is ott voltunk a bolygón. Figyeltem, ahogyan lassan felemésztette a tűz az ottani

megnyilvánulásom példányait és a vezérlőben görcsösen, megfeszülten rángatózva éltem meg a kínjaikat.

A végső védelmi rendszer hirtelen megszakította a fizikai kapcsolatot a bolygón maradt mivoltunkkal és visszaadott minket a testünknek.

Amikor kiszálltam a vezérlőből, a kezem és a lábam remegett. A körülöttem álló földönkívüliek egy lépést tettek hátra. Néma csend volt. Kerülték a tekintetemet, egyik sem nézett rám...

Akkor valami olyan dolgot műveltünk, ami nagyon meglepte a földönkívülieket, pedig évekig ezen dolgoztak.

Grivest is elősegítették a vezérlőjéből.

– Az élőanyag fele, mi?

Szólalt meg a csendet megtörve és háttal nekidőlt a falnak. A fejét a falnak hátranyomta, és a mennyezet felé nézve kérdezett.

– Aki itt maradt, azt is átküldted?

Folytatta...

De nem válaszoltam, csendben voltam. Még

mindig remegtek a kezeim és a lábaim.
Le kellett ülnöm a földre, mert erős szédülés
fogott el...

- Jön már a többi is a tárolókba!

Mondta az átmeneti tárolóknál álló földönkívüli.

Ekkor mint egy szorító nagy teher, hatalmas kő
esett le a szívemről és nagy megkönnyebbülés
volt ez mindenki számára. Szinte egyszerre
mozdultak meg az addig mozdulatlanul álló
földönkívüliek.

- Mi lesz velük?

Kérdeztem.

- Idővel egy részüket szétszjtjuk a többi
rendszerben, ha kell, majd újraszületnek
máshol... Egy részüket pedig szabadon
engedjük.

Válaszolt egy időközben előjött magas földön-
kívüli.

- Ezt ami ma történt, ha lehet, én szeret-
ném elfelejteni.

Kértem tőle a földet nézve.

- Én is!

Csatlakozott Grives.

- A tetteinkért mindig vállalni kell a felelőséget. Számukra a megváltás és a szabadság jött el akkor is, amikor a lábuk alatt megindult a föld és leszakadt az ég. Ők most mind itt vannak a tárolókban és jót remélnek.

Mondta a magas földönkívüli.

Ránéztünk az átmeneti tárolókra, amiken apró, szaporán villogó fények jelezték a töltöttséget.

Majd egymásra néztünk.

- Mi is ott lehetnénk velük..., vagyis ott vagyunk...

Mondtam, miközben odamentem az egyikhez. Nagyon furcsán éreztem magamat, hiszen az elpusztult egységek is mi voltunk. A tárolót megérintve, lassan végighúztam rajta a kezemet. Gumyszerű érzete volt a fémes burkolatnak...

- Mi lesz velünk odabenn, vissza lehet hozni minket? Mi voltunk a hadsereg, már nem leszünk az? Nagy baj van? Mi is odavesztünk...

Áradtak belőlem a kérdések.

Grives akkor rám nézett és odakiáltott.

- Már vége van, nyugodj meg!
Mindenki Grivesre nézett, majd rám. Nagyon kényelmetlenül éreztem magamat.

- Bocsánat!

Mondtam és kimentem...

A magas földönkívüli utánam jött. Megálltam, megfordultam, erre ő is megállt.

- Az igazság adja meg az erőt. A teremtő melletted állt... és még mindig érzed... Felemelő érzés..., de ne bízd el magad..., mindig jusson eszedbe, hogy már sokan megtapasztalták őt előtted is...

Szólalt meg. Időközben megláttam Grivest is aki a földönkívüli mögött jött, majd mellém állt.

- Mindketten nehéz döntéseket hoztatok. Mi így fogadunk el benneteket, mert tudjuk, hogy belül mi van. Gondolataitokkal és cselekedeteitekkel most is megleptetek minket, de tulajdonképpen ezért voltatok itt...

Most pihenjeteK egy keveset.

Folytatta a földönkívüli és kiment.

Már csak a naprendszerbe kihelyezett külső technikai eszközök begyűjtése volt hátra, valamint a kinti civilizációs nyomok megsemmisítése, amit viszont már mások végeztek.

Amikor a bolygót a napkoronából visszahozták a pályára, egy izzó, duzzadt, fortyogó gömb volt, ami már nem emlékeztetett a korábbi mivoltjára, sem a rajta élt civilizációra.

- Mi lesz vele? Elviszik?

Kérdeztem, a bolygóra mutatva.

- Az idő meghozza a sorsát, a napja lassan a végét járja és amúgy is elemészténé.

Kaptam a választ.

A naprendszerben okozott fizikai kilengések finomítása után fejeződött be a feladat. Ezt már a földönkívüliek végezték el, mi hazatérhetünk...

Otthon a reggeli ébredés után, amikor kimentem a fürdőszobába, egy pár napos borostát láttam az arcomon annak ellenére, hogy minden nap borotválkozom. Végighúztam a kezemet rajta.

– Vajon mi történt velem, merre voltam odaát?

Próbáltam rágondolni, de semmire nem emlékeztem, még álmoképek sem voltak. Mindössze a borostámat figyelve tudatosult bennem az a pár napos távollét, amíg itt a földön mindössze pár óra telt el az éjszaka folyamán.

Beálltam a zuhanyzóba és csak álltam a melegvíz alatt. Teljesen kikapcsoltam. Pár perc múlva tértem magamhoz. Akkor megrázkódtam és elzártam a csapot. Néztam a rólam lecsöpögő vízcseppeket, amint összegyűlve eltűnnek a lefolyóban.

A törölközőmért nyúltam és megtörölköztem. Kilépvem, lábam belesüppedt a kádkilépő rojtjaiba. Megálltam egy pillanatra és elmerengtem.

– Mégis mi történt?

A papucsomat kerestem, amibe belebújtam. Kinyitottam a mosdó alatti szekrény ajtaját és elővettem a hajszárítót. Hangos zúgás töltötte meg a fürdőszobát, majd miután a hajamat megszárazítottam, a villanyborotvám után nyúltam és megborotválkoztam...

Már nem érdekelt a talány, hogy merre járhattam.

A külső körülmények hamar e-világivá tettek. Gyorsan felöltöztem és elindultam dolgozni.

Visszakapott emlék

Az események közben és később is, különös jeleket találtam a testemen, amikről fotókat és videó felvételeket is készítettem. A legérdekesebb talán a vér nélküli mély háromszög és négyszög alakú sebek voltak, amik nem fájtak és nem is véreztek.

Amikor megláttam ezeket a sebeket, nagyon meglepődtem, főleg azon, hogy eltűnt a bőröm a helyükön.

Nem emlékeztem a keletkezésük körülményeire...

A záró találkozásunk előtt közvetlenül találkoztam egy olyan földönkívülivel, akivel hosszabban beszélünk egy séta alkalmából. A bal oldalán mentem, magasabb volt nálam. Nagy ovális fekete szemei voltak és kicsi, hegyes álla. Fekete színű barázdált szerű volt a „bőre” és ahogyan forgatta a fejét, sötét zöldesen csillogott. Az is meglehet, hogy kívülről inkább valami védőburkolat borította be a testét.

Talán ő volt a „fönök”...

- Találtam a testemen különböző jeleket, azok mi célból kerültek rám?

Kérdeztem érdeklődve a nekem olyan talányt okozó jelekkel kapcsolatban.

- Te kérted azokat bizonyossággként. Persze nem elsősorban ezeket, hanem eszközöket, de azt nem kap senki sem. Gondolom rájöttél, hogy maguktól nem keletkezhetnek rajtad, amíg „aludtál”...

A fejét felém fordította és megállt. Én is megálltam.

- Igen, ezt tudtam valahol, de egyértelműbb inkább a mély háromszög és a négyszög alakú sebek voltak, amik nem véreztek. Azok mik voltak? Valami kísérlet, vagy beavatkozás?

Kicsit várt a válasszal, valamin elgondolkodott, majd elkezdte.

- Tudod Kinek, ti is őriztek számotokra kedves emléket a környezetetekből fénykép, vagy videó formában. Ez is egy hasonló dolog, ami mindkettőnket emlékeztet az elmúlt időszakra. Ez egy szokás, mintha magadat adnád és akkor nem értetted amikor kitértünk rá, ezért nem is szeretnék újra belemenni.
Elfogadod, Kinek?

- Igen, így már tudom.

Válaszoltam és a távozásom körülményeiről beszéltünk.

Ekkor még visszakaptam egy a memóriámból korábban törölt régi emléket is, ami talán tényleg az első találkozásom élménye volt kiskoromból. Mindenesetre nagyon furcsa volt átélni az akkori tudatommal önmagamat...

1973. március Várpalota, Magyarország.

Még csupaszok voltak a fák, de már tavasznak kellett volna lennie, amikor a nagybátyám hozott egy gyermekeknek való fogkrémet.

A dobozán egy kis képregény is volt „Blendivel a

kis hóddal”, a történetet és a képeket akkor nagyon érdekesnek találtam és sokszor nézegettem fogmosás előtt. Olvasni akkor még nem nagyon tudtam és a szüleim olvasták el nekem...

Úrhajóról és a gyerekeket megmentő hősről szólt:

„A képregény”

Valamilyen fogalmam akkoriban volt már a világúrról, hiszen a 70-es évek elején a meghódítására készült az emberiség és a televízió is mindig erről beszélt, de engem gyerekként a hétvégi Maci-Laci és Foxi-Maxi kalandjai jobban érdekelték.

Egyik este már lefekvéshez készülődtünk, megfürödtem és indultam az ágyba.

- Hát fogat mosni ki fog?

Kérdezte apám.

Már elfogyott a korábbi kedvenc fogrémem, és hiába kerestem minden nap, csak egy olcsó mentolos volt helyette.

- Mikor lesz már a rajzos fogkrém?

Kérdeztem vissza türelmetlenül.

- Az nagyon drága, meg már nagy gyerek vagy és cipőt is kell venni, mert a régit már kinőtted...

Válaszolt apám és fogmosás után megsimogatta a fejemet.

Tehát fogat is mostam, lefeküdtem és szépen elaludtam.

Egyszer csak egy furcsa környezetben találtam magamat, idegenekkel mentünk kézen fogva egy széles, fémszerűen csillogó járdán, ami körül különös formájú tárgyak és nagyméretű tárolók voltak.

– Hol vagyunk és hova megyünk?

Kérdeztem bátortalanul.

– A világűrben vagyunk és azt kérted, hogy menjünk a ...

De már nem figyeltem rájuk. Ahogyan haladtunk, a járda túloldalán arra lettem figyelmes hogy valakit többen visszatérőként fogadtak. Narancs-barnás színű, egy a mi arányaik szerint a testéhez képest nagyobb fejű, alacsony földönkívüli volt.

– Blendi, Blendi, szia Blendi!

Kiabáltam felé.

Kitéptem a kezeimet kísérőim kezéből, majd odafutottam hozzá és szorosan átöleltem...

Hamarosan a kísérők is utolértek.

– Ki az a Blendi?

Kérdezték meglepetten.

– Hát Ő..., rajta van a fogkrémen is.

Válaszoltam nekik, miközben az általam kinevezett „Blendin” csüngtem.

Erre miután lefejtettek róla, kézen fogtak és elvittek szegény megrémült „barátomtól”, közben azt mondták, hogy ő nem az, én meg nem értettem semmit sem abból amit elmondtak...

Akkor még nem tudtam, hogy mi az a képregény figura...

Ahogy távolodtunk, sokszor visszanéztem és mintha ő is egy kicsit rám nézett volna...

A többi földönkívülit kinézetüktől és formájuktól függetlenül nagyoknak (felnőtteknek) tartottam és azt csináltam, amit mondtak a nagyok, hiszen nem bántottak, én meg szót fogadtam, mert „jó gyerek” voltam...

Bekísértek egy szobába. Itt felmásztam és hanyatt feküdtem egy masszívnak tűnő, ovális ágyon, ami nagyon puha volt és belesüppedtem.

Ketten jöttek felém, két magas idegen és úgy, hogy a szájuk nem mozgott, azt mondták:

- Sokszor fogunk még találkozni, de nem fogsz emlékezni semmire sem.

Gyerekként egy kicsit rossz érzés fogott el, csak akkor figyeltem meg azt is, hogy nem mozog a szájuk, amikor beszélnek hozzám, de akkor mozdulni sem tudtam.

- Tudom, rossz voltam amikor elszaladtam...

Akkor ez volt az utolsó mondat amit szóltam. Az egyikük a fejemre és a hasamra tette a kezét, én akkor megijedtem és sírni kezdtem...

Mindezekre másnap tényleg nem emlékeztem, éltem a gyerekek mindennapos életét....

Kicsit kedvesen mulatságos volt így utólag...

2009 nyarán, augusztus végén voltam utoljára odaát. Elmondták, hogy ez az utolsó alkalom és még akár úgy is mondhatnánk, hogy „nyugdíjba” mentem.

- Kinek, ha maradni szeretnél, itt maradhatsz nálunk nem kell visszatérned.

Szolt az egyik földönkívüli.

Tudtam, ez azzal jár, hogy nem térhetek vissza a földi életembe, ezért a távozás mellett döntöttem. Így még egy darabig úgy élhetek, ahogyan ide születtem.

Az utolsó ottlétemről még egy dallam és annak is inkább a foszlányai maradtak meg bennem. Másnap gondoltam, hogy feldúdolom egy hangrögzőtőre, de annyira intenzív volt az élmény, hogy úgy hittem, azt sosem felejttem el... Mégis elfelejtettem...

A végén még megkérdezték tőlem, mi a véleményem erről az iskoláról, amit mi itt a Föld bolygónak hívunk...

Felelősséggel válaszoltam, de a válaszom az őszintesége miatt sajnos nem volt vidám.

Grives is készülődött. Átmentem hozzá. Elé álltam és a szemébe néztem. Szomorúság tükröződött benne. Talán az enyémben is...

Szó nélkül, óvatosan megfogtam a haját, ami lágy és selymes érintésű volt. Meglepetten nézett, de nem ellenkezett.

Két kislányos copfot kötöttem a feje két oldalára, amit érdeklődve figyelt. Végül homlokon csókoltam és a kijárat felé indultam. Onnét még egy pillanatra visszanéztem... Ugyanúgy, csak ott állt némán és engem nézett...

Egész idő alatt nem szóltunk egymáshoz, csak belül öntöttek el az érzelmek.

Amikor kiléptem az ajtaján, pár könnycsepp buggyant elő a szemem sarkából, amit aztán még több is követett, de gyorsan eldörgöltem őket...

Indultam és hazatértem...

A történetem a 2006-2009-ig szóló időszakból itt véget is ért...

Nekem mostanában a technológia és azok az „eszközök” hiányoznak a legjobban, amiknek a segítségével odaát ki tudtam teljesedni. Ugyan nem tudok pontos leírást adni ezekről, mert csak amorf emlékképek jönnek elő, de tudatilag mégis bennem vannak és érzem azokat.

A következő fejezetekben megosztom a témával kapcsolatos összegzett tapasztalataimat és a gondolataimat is a kedves olvasóval...

Szokatlan, különös, vagy kellemetlen hatások

Nem tudom, hogy az eltérítések során észlelt-e valaki szokatlan utóhatásokat, mint például orrvérzést, vagy végbél környéki enyhe vér-szivárgást. Nos, ezek a beépített lélegeztető, táplálékbeviteli csatornák és a salakanyag ürítések elengedhetetlen kellékeinek az utóhatásai.

Ezek a kellékek tulajdonképpen mini térkapuk a testünkön belül, amiken keresztül történik a táplálék és folyadékbevitel, valamint az esetenkénti utaztató kapszulás tárolás miatti lélegeztetés és még természetesen a salakanyag ürítésnek is a nélkülözhetetlen eszközei. Nem mindig kerülnek eltávolításra az ezek működtetéséhez szükséges pozicionálók és energia-csatolóok, de az eltávolítás következményei így kézzelfoghatóan is jelentkezhetnek. A kiforrott biológiai alkalmazások esetén nem szükséges a fixen telepített rendszer, mert a pontos térkoordináták feltérképezése és a folyamatos helymeghatározás ezt nem teszi szükségessé.

A térben bárhol lehet teret nyitni, akár egy föld

alatti üregbe, páncélszekrénybe, vagy akár az emberi testbe is.

Én még nem találkoztam olyan földönkívüliek által eltérített egyénnel, aki odaát toalettre járt volna...

Enni vagy inni is csak azért használt esetleg hagyományos utat, mert a szervezete esetenként igényelte az illúziót, de ilyenkor általában nem a legkellemesebb ízhatások várják...

Persze nem minden orrvérzés és végbél környéki vérzés jelenti az eltérítés tényét, mert vannak egyéb olyan betegségek is amiknek ezek lehetnek a tünetei.

Mindenesetre léteznek olyan kétséget kizáró élmények, amik eldönthetik az érintettben, hogy melyik esettel áll szemben.

Nem tudom, hogy mennyire általános, de a saját tapasztalataimban megemlíteném még az amalgámmal tömött fogak esetét, amikor a nem valós idejű térkapu használata során előfordult velem kétszer is, hogy alkalmanként az egyik amalgámmal tömött fogam szétrepedt. Ez elég kellemetlen dolog volt, mert másnap a fogorvoshoz kellett vele fordulni...

Mindenesetre a saját bőrömön tapasztaltak alapján megállapíthattam magamban, hogy a természetnél fogva a szervezetbe nem való jelen-

tós fém tartalmú kiegészítések, valamilyen oknál fogva egy pillanatra elszakadnak a biológiai egységtől és az átvitel során különböző problémákat okoznak.

Esetemben az eltérítések testen kívüli módban történtek a legtöbbször, aminek szintén megvannak a veszélyei, hiszen a visszatérés sose garantált dolog és ráadásul sok kellemetlen velejárója is lehet. Előfordult egyszer, hogy egy éjszakai kilépés után rosszul értem vissza a testembe.

Akkor egész nap szenvedtem miatta, mert olyan észlelés kísért, hogy a testem mögött vagyok egy jó arasznyira. Nagyon rossz és kellemetlen érzetként folyamatosan jelen volt a nap folyamán és nehéz volt a testemet így kezelni, ráadásul még a hallásom is visszhangos volt. Az esti alvás után azonban másnapra rendeződtek a problémáim és megszűnt ez a kellemetlen hatás.

Ami viszont a testen kívüli élmények esetében gyakrabban előfordult, az a reggeli ébredésnél néhány pillanatig tartó kellemetlen állapot, amikor nem tudtam, hogy hol vagyok, valamint azt sem tudtam, hogy ki vagyok. Csak feküdtem és néztem ki a fejemből. Nagyon kellemetlen volt ez az üresség és ilyenkor kétségbeesve

kerestem magamat legbelül. Szerencsére csak nagyon rövid ideig tartott...

A fizikai eltérések közben főleg nyáron, alkalmanként hűvös légáramlatot is lehet érezni, ami egy valós idejű térkapu nyitására utalhat, hiszen ha alkalmazzák is a zsiliprendszer biztonsági okok miatt, a hőmérséklet különbség a térnyitás után akkor is jól érzékelhető.

Bizonyos esetekben nekünk nagyon kellemetlen szagok is érezhetők. Sokszor hasonlít egy párás, fülledt izzadság szaghoz, de ammónia szerű és egyéb számunkra nem kellemes hatások is érhetnek minket ilyenkor. Többször előfordult, hogy az éjszakai felriadásom során egy ilyen szaghatás a saját szobámban is jól érezhető volt és nem belőlem áradt. Eleinte nem tudtam ezeket mire vélni és magamat szagolgattam éjnek évadján az amúgy nekem idegen szagok miatt. Viszont mindent meg lehet szokni és bizonyos körülmények között nem is lehet észlelni ezeket.

Megemlítem még a földönkívüli implantátumokat, amik közül nem mindegyik olyan külső beültetés, mint amikre általában sokan gondolnak. Voltak és vannak olyan kísérletek, amikor a genetikai módosítás hatására akár a

biológiai szervezettől eltérő, alsó kategóriás technológiai eszközöket is növeszthetünk saját magunknak.

Ezek azt a célt szolgálják, hogy plusz tulajdonságokkal lehessen felruházni a mi jelenlegi szintünkön is a biológiai egységeket és ezek akár külső modulokkal is bővíthetők legyenek.

Az ilyen technológiai kiegészítéseknek a szervezeten belüli felépítéséhez szükséges speciális anyagösszetétel akár a táplálékkal is bevihető...

Szerencsére nem emlékszem olyan esetre, hogy kiterítve és kiszolgáltatta feküdtem volna egy műtőasztalon különböző külső és belső fizikai beavatkozásoknak kitéve, pedig sok beszámoló írja le ezeket a rendkívül kellemetlen élményeket. Ez talán rányomta volna a bélyegét az én történetemre is. Mindenesetre a testemen keletkezett és külső behatásra utaló jelek valahogyan rám kerültek...

Konklúzió 2010

A sötétség és világosság egyensúlya, mint az Univerzum egyensúlya, egy nagyon fontos fogalom. Amikor sokáig csak sötétség van, azt a sokáig csak világosságnak kell követnie.

Ahogy a sötétségben vannak gyertyalángok, úgy a világosságban is vannak korom foltok.

A gyertyaláng és a koromfolt mindig utat mutat és azt mutatja, hogy egyensúlynak kell lennie, túlzások nélkül.

Kik vagyunk, és hová tartunk? Ezt mint már előttem olyan sokan, végezetül én is megpróbálom a teljesség igénye nélkül a saját gondolataimban megfogalmazni, de a teljes igazságot senki sem tudhatja, hiszen az felettünk áll.

Mi a Föld nevű bolygón éljük az életünket, miközben talán tudjuk, talán nem, hogy fejlesztésünk kell a teljes tudatunkat.

Születésünk után az ajándékba kapott képességek mellé felépítünk egy a testünkhöz tartozó fizikai tudatot ami a helyi körülmények közötti létet szolgálja. Közben viszont a testünk elől rejtett teljes tudatunk is fejlődik.

A háromdimenziós térben megtestesülve, egy

iskolarendszer részei vagyunk, ahova többször beleszülethetünk az idők folyamán és a leszületések célja a tudatunk fejlesztése.

Amikor valaki megfelelő szintet ér el a fejlődési folyamatban, akkor kiszakadhat ebből a ciklikus rendszerből és elfoglalhatja a helyét egy magasabb szinten.

Felemelkedhet...

A folyamatos beleszületések és távozások bizonyos eseménysorozatokat, hibákat és kérdéseket segítenek megérteni. A rendszer némi döntési szabadságot adva egy előre meghatározott mederben folyik és mindig az egyénnek az érdekeit szolgálja még a legnagyobb nyomorúságban is. A szenvedés és uralkodás során a jó és a gonosz megismerése egyazon személy számára fontos dolog, hiszen az egyensúlyra törekvés tartja főleg a kezdetekben mozgásban a fejlődésünket. Tehát ezek megismerése az egyén lehetősége, viszont a döntési szabadsága határozza meg az orientálódását. Az egyén környezeti felismerése és tapasztalati szintje eljuthat magasra, amikor már valaki képes legyőzni a testéhez kötődő ösztöneit, mint például a szaporodási rítusnak az örömszerzéshez köthető kényszerérzete, vagy a másokon uralkodni vágyás.

A folyamat elején és közepén viszont ezek az ösztönök motiváló, fenntartó tényezők, de végül mindenki rájön arra, hogy semmit sem jelentenek és elfordul a korábban céljainak tekintett dolgoktól.

Nem lesz olyan iskola civilizáció, ahol mindenki jó, vagy mindenki rossz, hiszen az a végtelen unalmat hozná magával. Erre talán a példa, hogy vannak akiknek minden megadatott és mégis meglepődve tapasztalhatjuk, hogy unatkoznak, droghoz nyúlnak, verekednek, esetleg aberrált magatartás formákat követnek.

Az értékrend, a tisztelet és a tudás megismerése, kialakítása a legfontosabb dolgok. Sokan gondolkodnak azon, hogy Isten miért nem teremtett mindenkit jónak? Hiszen a jóság jól nyomon követhető és leírható, amíg a gonoszság kiszámíthatatlan. Az ember a kítaszírtottságában kettősség között őrlődik és neki kell megtalálnia a helyes utat.

Természetesen vannak olyan teremtmények, akik az eredendő bűntől távol tudtak maradni és ezáltal meg tudtak maradni Istennel egy közösségben. Ők azok, akik közvetlenül segítik a munkáját.

Az előre megírt mederben folyó iskolarendszer a Teremtő munkájaként egy önfenntartó rendszer

részét képezi, ami néha túlteng, néha sorvadásnak indul, tehát alkalmanként módosítani, javítani kell a felsőbb akarat szerinti limitek között. Ezek a természetes környezeti károk és a civilizációs beavatkozások okozta károk miatti részleges módosítás, valamint az egyéni szinten pedig a használt fizikai testnek a feladat ellátásához igazítása.

Ha egy civilizáció folyamatosan pusztítja a környezetét, akkor az előbb utóbb el fog pusztulni, ahogyan a romboló behatásokra az egyéni szervezet is elpusztul.

A beavatkozások során nincsen szó a föld megmentéséről. Minden cselekedete mindenkire rányomja a bélyegét. Az iskolarendszer lévén ráadásul egy egyéni osztályzatot kap az egyén és egyben az egész civilizáció is. Az emberiség láncza olyan erős, mint a leggyengébb láncszeme és akit érdekel az éppen aktuális szintje, azt civilizációs eszközökkel az egyének problémáiról szóló délutáni kibeszélő televíziós show műsorokban országoként tökéletesen megismerheti.

A földi civilizáció már sok millió éve folyamatosan elpusztul és megújul. Ezeket a ciklikusságra utaló jeleket a régészeti leleteken is nyomon lehet követni.

A tanulásunk során minden fejlettségi szintnek vannak jelzőtáblái amik csak az aktuális állapotnak szólnak és egy másik szint nem érthet meg. Ilyenek lehetnek például a földönkívüli jelenlétnek az egyénre szabott bizonyos megnyilvánulásai is.

Mint említettem, vannak olyan távolinak is mondható földönkívüli civilizációk, akik megtudtak maradni Istennel egy közösségben. Angyalokként is emlegetik őket és amikor megnyilvánulnak nálunk, ugyanúgy a terünk részét képezhetik.

Feladataik a természet, az állatok és növények mellett a földi „iskolába” járók emberi testének az egyéni feladathoz igazító javítása is. Ezen persze nem azt kell érteni, hogy mindenkit meg kell gyógyítani, vagy a felelőtlen viselkedés nyomát teljesen el kell tüntetni, hanem a javítás célja a kitűzött feladat megoldásához és megértéséhez vezető körülmények optimálissá tétele.

A cselekedeteinket csak részben határozzák meg a születésünkkel ajándékba kapott képességek, mint az intelligencia, vagy a kreativitás mennyisége és minősége. A megnyilvánulásaink nagyban függenek a testi felépítésünk és a hozzá köthető képességeink lehetőségeitől. A testünk egy önfenntartó rendszer részét ké-

pezi apróbb rendellenességekkel és ezért is szükséges az alkalmankénti külső fizikai beavatkozás a működésébe.

Mivel a Teremtő nem a mi világunk része hanem felette áll, így a behatásai is közvetettek és különös formákban nyilvánulnak meg.

A javításokat a feladataik alapján, univerzális testekben lévő földönkívüliek végzik, de esetenként segítséget kérhetnek a helyi iskola, vagy más iskolák résztvevőitől is. Az így meghívottak a fizikai valójukban, vagy ideiglenes univerzális testekben nyilvánulhatnak meg terünkben a feladataik végrehajtása során.

A földönkívüli jelenlét egyben egy felkészítés is a már sokszor leszületetteknek egy más fajta létre, ahol nincs férfi, nincs nő és gyerek se...

Sokan nehezen élik meg a találkozást és a szembesülést a lehetőségekkel. Ilyenkor legtöbbször a teljes felejtéshez ragaszkodnak, hiszen a szeretteik és a körülményeik erős kötődést alakítottak ki bennük a környezetükkel.

A földönkívüli jelenlét viszont egyben lehetőséget ad a velük történő aktív közreműködésre, feladok teljesítése formájában. Ezeknek a feladatoknak a végrehajtása során az egyén tovább fejlesztheti magát, vagy a fejlődés során akár vissza is eshet, ha még nem elég erős

bizonyos feladatokhoz. Ez csak az egyéntől függ. A feladatok tehát nem mindig a legkönnyebbek és az egyszerűbbnek tűnő támogatói segítség mellett főleg olyan fizikai közreműködést ölelnek fel, amit az Istennel egy közösségben lévő földönkívüli nem tehet meg.

Ilyenek például a fegyelmezések és azok a háborúk, amik a többi iskola megmaradásáért folynak.

Ezek a beavatkozások a Teremtő céljának az érdekében, az ártatlanok és a kényszerítettek védelmében történnek.

A mi fajunknak nem csak a föld az iskolája, hanem 12 iskolarendszer áll rendelkezésünkre nekünk és testvéreinknek a fejlődéshez.

Mint már írtam, ezek az én meglátásaim a világról és senki sem tudhatja a teljes igazságot közülünk, mert az felettünk áll... Éppen ezért nehéz tehát a mindennapi életünktől eltérő dolgokról beszélni és talán nem is érthető teljesen, de ezek nem is a teljességről szólnak, hanem csak az elgondolkodás lehetőségét tartalmazzák és az olvasóban kelnek életre...

A folytatás

A bölcsek már nagyon régóta azt mondják, hogy a történelem csupán töredéke az igazságnak és a jövő útjai pedig kifürkészhetetlenek...

2009. augusztus végén voltam utoljára odaát. Az emberek közé számítom magamat, hiszen én is ide születtem erre a világra, annak ellenére, hogy tudom már mi vár rám, ha elhagyom ezt a világot. Viszont a létfenntartásomhoz addig is dolgozok, bevásárolok, főzök, mosok, takarítok magamra és remélek...

Remélem, hogy egy szép napon mégsem jön el hozzám ebbe a környezetbe Grives, mert ahol bennünk egy hadsereg összeáll, ott hamarosan történni fog valami és nekem is végleg el kell hagynom ezt a környezet...

– Mit írsz Kinek?

Szólt, miközben a szárnyait meglebbentette. Riadtan fordultam hátra a számítógép elől. Ott állt a nappalimban Grives teljes harci díszben. A meglepetéstől nem is tudtam megszólalni, csak tágra nyílt szemekkel néztem.

- Akkor tényleg vége van...

Futott át rajtam a gondolat, és összeszorult a gyomrom belül. Egy furcsa kontrasztként, csokoládé és gyümölcs illata lengte be a nappalít, ahogyan ismét meglebbentette a szárnyait.

- Szóval itt laksz? Egyébként tudom, mert voltam már azóta párszor, csak nem tudtál róla. Azért küldtek, mert beszélünk kell, lenne itt valami fontos dolog... Kitakaríthattál volna, mert vendégeket is hoztam...

Folytatta a szobában jobban körülnézve Grives. A nappaliban megjelent még három alacsony földönkívüli.

- Érdeemes volt visszatérni?

Kérdezte az egyik, miközben felém lépett. Egy könnycsepp bukkant elő a szemem sarkából, miközben letérdeltem és óvatosan megöleltem...

- Szóval nekem meg nem is örülsz...

Szólt sértődötten Grives.

- De mindnyájatoknak nagyon örülök, hány éve is?...

Felálltam, hozzáléptem és megöleltem...

- Milyen jó illatod van!

Alig észrevehetően egy gyenge remegés futott át rajta...

- Barom!

Mondta...

- Valami gond van?

Kérdeztem.

- Igen van még valami, az apjáról neveztem el.
Úgy hívják, hogy Kineku...

Szólt Grives...

- Majd ezt is megbeszéljük, most másról van szó, nem elsősorban ez miatt jöttünk...

Mondta az egyik földönkívüli.

- De így nem jöhet! A fia úgy várja, mint egy hőst, egy hadvezért!

Vágta rá Grives, miután végigmért, ahogyan alsógatyában, a meglepetéstől földbe gyökerezett lábakkal álltam előttük.

Ekkor kiprojektálta eléem egy testpáncél holografikus képét.

- Öltözz!

Az események rendesen kavarogtak a fejemben.

- Most megzavarodtam? Nekem fiam? Vagy kinek a fia vár? És miért? De tudtommal nincs is fiam... Ráadásul mi van a világvégével? Vagy mégsem azért jöttek, de itt van ez a páncél...

Gondolkodtam erősen, hátha lemaradtam valamiről...

Közben pár lépéssel beléptem a hologramba és ahogyan az mutatta, terpeszbe álltam, valamint kétoldalt széttártam a karjaimat. Ekkor egy kicsit lassan felemelkedtem a talaj fölé.

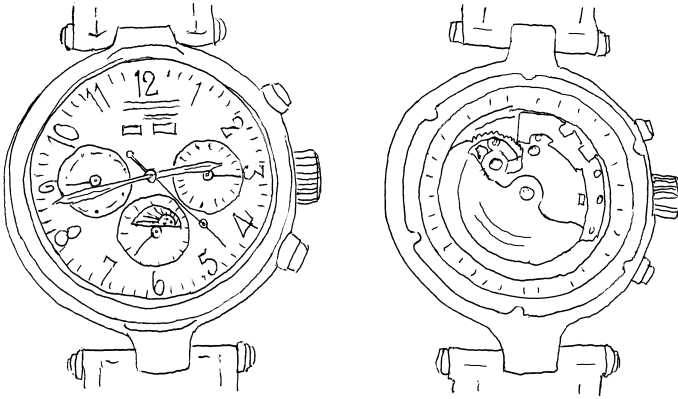
A ruhám elhalványodva eltűnt rólam. A bőrömön minden irányba egy sűrű, fekete, folyadék-szerű anyag folyt szét, ami miután teljesen befedett, formát öltött és ezzel elkészült rajtam a sötétzöldesen csillogó, fekete színű testpáncél. Lassan leereszkedtem a talajra. Előbb a karjaimat, majd a lábaimat mozgattam meg, végül leguggoltam párszor. Tökéletesen tudtam mozogni.

Fél szemmel láttam magamat a szobai háromajtós szekrény tükrében és mit ne mondjak, igazán impozáns látványt nyújtottam.

– Nem is olyan rossz, akkor mehetünk!

Mondta Grives és finoman a térkapu felé irányított...

Még visszanyúltam és a számítógép mellől felkaptam a mechanikus automata órát és elindultam.

Az automata, mechanikus órák (illusztráció)

- Vajon mi vár rám odaát és mit fogok mondani?

Gondoltam, miközben átléptem...

Egy hatalmas térbe érkeztem, a talaj fölött úgy 10 méter magas széles, erkélyszerű kiugróra. Lenn úgy 30000 katona állt vigrázzállásban a testpáncélot viselve.

Amikor előléptem, az egyikük felkiáltott:

- Kinek!

Mire a többiek mennydörgésszerűen egyszerre zúgták:

- Kinek!

Meglepett a fogadtatás, borzongás futott végig rajtam, de ez jóleső borzongás volt.

Előreléptem, és szóltam hozzájuk:

- Belőlem vagytok, ugyanazt látjuk, ugyanazt gondoljuk, ugyanazt érezzük. Mi vagyunk Kinek!

Mire visszaharsogták:

- Mi vagyunk Kinek!

Majd minden megremegett, és egy villanással eltűntek...

Ekkor a kiürült térben körülnézve oldalt fordultam és kissé távolabb, a félhomályban azt láttam, hogy két földönkívüli között egy gyermek állt ott...

Hirtelen egy kicsit zavarba jöttem.

Nem voltak szárnyai, két keze volt neki, amiket felém emelt!

- Apuci! Itt van apuci!

Kiáltotta boldogan.

Hozzáléptem, letérdeltem és átöleltem..., majd a karomban tartva felálltam vele.

- Ez a tiéd!

Mondtam, és odaadtam neki az órám.

Nézegette, még ilyet nem látott előtte.

- Ezt egy óra, az időt mutatja. Ez az én órám volt, most a tiéd. Várj, így kell hordani...

Közben felcsatoltam a csuklójára.

Nagyon boldog volt! Átkarolta a nyakamat és úgy szorított, hogy alig kaptam levegőt... Közben az órát nézegette a csuklóján.

A mögöttem álló Grivesék felé fordultam kérdően, de úgy tettek, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne mindaz, ami most velem történik...

Grives odajött és a karomon ülő gyermek oldalába fúrta a fejét, aki hangosan felkacagott.

- Anyuci! Nézd! Apától kaptam...

Mutatta neki az órát.

Furcsa érzések öntöttek el és semmit sem értettem...

– Gyere Kinek!

Törte meg a zavarodottságomat az egyik földönkivüli.

Áadtam Grivesnek a gyermeket, akit a szárnyába burkolt, majd elmentek.

– Tudom, hogy sok kérdésed van a fiaddal és Grivessel kapcsolatban. Örülök, hogy nem azokkal kezdted, hanem az értelműd mutattad felénk...

Büszke vagyok rád! Hamarosan minden kérdésedre megkapod a választ...

A kezét nyújtotta felém. Eddig még nem ráztunk kezet és óvatosan fogtam meg, nehogy eltörjem neki...

– Ejnye, de puhány fickó!

Mondta és az alacsony termete ellenére olyan erősen megszorította az enyémet, hogy belegörnyedtem...

– Áú!

Kiáltottam fel meglepetten.

– Ne óbégass, hanem beszélj a fiaddal és tanítsd!

Indított útnak...

– Még hogy hadvezér, hiszen kezet sem tud fogni! Kedvem lenne seggberúgni, csak ne lenne akkora nagy melák!

Hallottam a nekem címzett élcelődését mögülem, mikor a lakrészünk felé indultam. Elmosolyodtam, de úgy tettem, mintha nem hallottam volna... Sietős léptekkel haladtam tovább... Egy új érzés kerített a hatalmába, amire reggel még gondolni sem mertem volna.

– Van egy fiam...

Mint később megtudtam, amikor „utoljára” voltunk odaát és úgy tudtam, hogy mindketten hazatérünk a saját környezetünkbe, akkor Grivest már nem is engedték haza.

Nőnemű mivoltaként a feladatai kiteljesülésében is hozzá volt rendelve a gyerek szülés, de ez így már nem az otthoni körülményei között teljesedett be...

A beültetéshez, a korábban tőlem vett, genetikai minták lettek felhasználva. Ezt kérte...

Hogy nagy árat fizetett volna érte? Meglehet, de az is, hogy nem... Talán tényleg egy kísérlet részei lennénk? Nem hiszem, szerintem ez jóval több annál...

Amikor eljöttek értem, azt mondták, hogy nem elsősorban a fiam miatt kellett visszajönni, de viszont eddig csak velem, velük foglalkoztam. Még nem kérdeztem rá, de sejtem, hogy mi áll az események mögött és úgy érzem, hogy ezt még kérdések nélkül is hamarosan meg fogjuk tudni...

Mindeközben egy másik helyszínen különös párbeszéd zajlott néhány földönkívüli között.

- Mint a több száz alanyban, bennük is azt látom, hogy életképesek így együtt, ráadásul még magasabb szinten is kiegészíthetik egymást...
- Nem tudom, nem korai ez még?...
- A 12 bolygó lehetősége még nem volt ennyire közel, főleg, hogy a Teremtő is meg akar testesülni...
- Nagy feladat előtt állnak.
- Még a született testük foglyai, de ők már egyek velünk...
- A történelem pedig mindig csak töredéke az igazságnak...
- Akkor kezdjük el!
- Kezdjük!

A feladat

Rövid idő múlva értem jöttek.

- Kinek, mindkettőtökkel beszélnünk kell...
- Most, vagy menjünk valahova?
- Menjünk!

Szokatlanul kimért és kurta volt a megkeresés, de elindultunk velük. A fiam iskolában volt. Átmentünk a bázison, mintha kiürítették volna, egy lélekkel sem találkoztunk útközben...

- Szóval a feladat adott...

Hangzott a végső szó.

- Mivel érintettnek érzem magamat, bár átéltem a civilizáció rám eső megélését, azért szeretném látni az új világot, ahol újra épülhetnek a tárolókból.
- Kérésed meglep Kinek, a bizalom olthatatlan volt irányodba és úgy tapasztaltuk, hogy felénk is.
- Ez nem a bizalom kérdése, csak egy kérdés volt a részemről.

Egy pillanatra közben elszégyelltem magamat...

- Na jól van, nem kell betojni, de nászúton még nem voltunk!

Próbáltam menteni a helyzetet és közben Grives felé néztem.

A földönkívüliek kicsit félrevonultak és rövid tanakodásba fogtak.

- Jó, megnézhetitek!

Izgatottan készülődtünk, mert számunkra is kézzelfogható közelségbe került egy grandiózus terv, ami kezdett kibontakozni előttünk...

Amikor a térből megérkeztünk egy hatalmas hajóra, az űrből nagyon impozáns látványt nyújtott az ottani nap körül egy pályán keringő 12 bolygó.

- Üdvözöllek benneteket, én fogom megmutatni az új világot.

Mondta egy a parancsnoki hídon megjelenő földönkívüli.

- El sem hiszem, hogy személyesen találkozhatunk! A bolygók légköre és növényvilága készen áll a további lépésekre.

Folytatta gyorsan, miközben körülöttünk a bolygók képeinek a bemutatása történt folyamatosan a térbe kivetítve.

- Le is mehetnénk oda? Az érdekelne ahova a Föld bolygó népe kerül.

Kicsit értetlenül nézett rám a kalauzunk, de folytatta.

- Egyenletesen lesz szétosztva mindenki a bolygók között, hogy felépíthessék a világukat. A leszületéssel úgyszólván újra kell tanulniuk mindent magukról, újra fel kell építeni magukat, hiszen új testet kapnak.

Grives hirtelen rám nézett, majd a földönkívüliire.

- Nem lesz szárnyuk?

Kérdezte.

- Lesz akinek lesz szárnya, lesz akinek nem. Az ilyen jellegzetességgel különböző felépítésűek mind-mind másik bolygón lesznek. A teremtő azért szeretné egy rendszerben tudni a különböző felépítésű humanoidokat, hogy a fejlődésük során könnyen fel tudják venni egymással a kapcsolatot. Jelenleg ez nagyon nehéz, hiszen távol vannak egymástól az iskolák.

Válaszolt a kísérőnk.

- De nem fogja egyik bolygó leigázni a másikat? Én tapasztalatból mondom, mert nálunk a Földön mindig az történt, hogy a fejlettebb leigázta a másikat.

Kérdeztem.

- Nem fognak senkit sem leigázni, mert az új fizikai testek meg fogják akadályozni, hiszen csak az együttműködés fog pozitív hatást gyakorolni az egyénre. Ahogyan egyébként egy egyszerű példával élve, az esetekben nem eszel undorító dolgokat, vagy nem fekszel tüskés bokorba.

- De ne is szaporítsuk a szót, hiszen azért jöttetek, hogy megnézzétek az új világot, hát nézzük...

Zöld moha borította a patakparti köveket és üde fűvet lengetett a langyos szél. A közelben egy erdős rész volt, a távolban hegyek magasodtak

- Lehet inni belőle?

Kérdeztem a csörgedező patakra mutatva.

- Igen, tessék!

A kezemet belemerítettem és megkóstoltam. Üde friss íze volt. A távolban dörgött az ég. Odakaptuk a fejünket.

- Csak egy zápor! Az időjárás finomhangolása még tart, de nemsokára azt is befejezzük.

Grives letérdelt és szárnyaival a fűvet érintve végighúzta rajta azokat.

Friss harmatcseppek rakódtak rá. Ekkor gyorsan felállt és felénk fordulva erősen meglebbentette, mire a víz betakart minket.

A kísérőnk önkéntelenül is a feje elé kapta a kezét.

Ránéztem Grivesre...

- Na most menekülj!

Mondtam és felé mozdultam. Pár lépést tudtam csak kergetni, mert felemelkedett a levegőbe.

- Na most kapj el, ha tudsz!

Kiáltotta a magasból.

- Gyerekek...

Legyintett a földönkívüli...

Föld bolygó

Egy váltság stáb tanácskozott egy földalatti bunkerben, miközben odakinn remegett a föld, London, Párizs, Moszkva, Sidney, New York, mindent por, füst és tűz borított be.

Ezeket különböző helyszíneken bekövetkezett robbanások okozták.

A hadsereg tehetetlen, nincs ellenség, a bombák szó szerint a semmiből jönnek elő.

- Csak annyit tudunk, hogy tudatos akció, a robbanások összehangoltak, a ritmus egyféle rendszert alkot, aminek a következtében a földkéreg erős földrengések közepette megreped és a rég alvó tűzhányók életre kelnek. Az óceánokban a rengések következtében cunamik alakulnak ki, amik elmosásák a partvidékeket.

Közben bejött egy kisebb csoport, amiből az egyik ember szót kért.

- Ez egy földönkívüli támadás! Már tudjuk körülbelül, hogy segítenek nekik. Évek óta figyeljük a levelezéseiket, megnyilatkozásaikat, mozgásukat ezeknek az embereknek.

Egy dossziét és fényképeket raktak le, miközben a kivetítőn videofelvételek jelentek meg.

- Ezek igazolt földönkívüli eltérítettek. Az utóbbi időben fontos kísérleteket végzett egy tudóscsoport, abban a tekintetben, hogy érdemi felépítési információk alapján átteleportáljanak tárgyakat a közvetlen környezetükben lévő személyekkel, szinte bárhol a föld különböző pontjairól. Ha ennek a technológiának a segítségével idehoznánk egyiküket, egy esetleg magukkal vitt földi eredetű tárggyal, okosabbak lehetnénk, esetleg megállíthatnánk ezt az egészet...
- De ezt hogyan tudnánk most az utolsó pillanatban megvalósítani, hiszen mindjárt végünk van...

- Ez nagyon egyszerű dolog, csak a földön kívül kell kiterjeszteni a keresést, hiszen a legnagyobb valószínűséggel az a valaki kinn van valahol a mélyűrben és ha azt sikerül bemérni, ide is tudjuk teleportálni... Visszafelé sajnos ez még nem működik, de mindent elkövettünk.

Egy pillanatra csend lett a földalatti teremben, majd mindenki egyszerre próbált beszélni...

- De uraim, uraim, egy pillanat!
- Hol van az a berendezés, és a csoport, aki azt kezeli?
- Uraim! Most akarom elmondani, hogy már intézkedtünk, minden a rendelkezésünkre áll, itt és most!

Ekkor betoltak egy nagyjából két méter átmérőjű, kör alakú, pódium szerű dolgot, amit egy kékesen csillogó, búra alakú erőtér vett körül.

A csoportból egy kezelő elővett egy laptopot és némi paraméter beírás után megnyomta rajta az ENTER gombot.

Az erőtér vibrálni kezdett, a teremben elment a világítás és bekapcsolt a vész világító rendszer. A pódiumon a térből lassan előtűnt egy gyermek, a csuklóján egy földi karórával.

– Hát ez meg kicsoda?

Kérdezte az egyik jelenlévő.

– Apuci? Hol vagyok? Te vagy itt apuci!
Anyú!

Szólt a megrémült gyermek, miközben körülötte, csodálkozás tükröződött az arcokon.

– Nem sikerült! Elvesztünk!

A bolygón mindenki az égre nézett. Különös látványt tárult eléjük. A láthatárt egyre csak növekvő, lassan vibráló, örvényként forgó fény terítette be. A bolygó pedig a keringési sebességével lassan belefordult ebbe a hatalmas térkapuba.

Közben a mélyűri földönkívüli vezérlőben megszólalt az egyik földönkívüli és gyors párbeszéd zajlott le.

- Baj van, behatoltak, elvitték Kinek fiát!
- Azonnal hozzátok vissza!
- Már dolgozunk rajta! De már benn vannak a nap körüli térben, erős a leárnyékolás!
- Azonnal hozzátok ki a gyereket!
- De honnét vették a technológiát?
- Áruló lenne közöttünk?
- Ennek utána kell járni...

Közben a többiek odarohantak a vezérlőkhöz és kinyitották azokat...

- Mi van a fiammal?
- Mi történt?

Elmondták, hogy behatolás történt olyan technológiával, amit nem feltételeztek a civilizációtól...

Grives hangos jajveszékelésbe kezdett és összeesett...

- A nap leárnyékolása miatt nem tudjuk kihozni, csak odafelé tudunk küldeni.

Magyarázkodott a térkezelő.

- Akkor odamegyek és én hozom ki! Most azonnal!
- De a bolygó már a napkoronában van, mindenki ott fog pusztulni!
- Nem érdekel, odamegyek!

A térkezelő megérintette a kivetített ábrát, amire már ott is voltam, ahol a fiam a csuklóján a tőlem ajándékba kapott órával még mindig a térbe zárva pityergett.

- Engem akartok, hát itt vagyok! Őt viszont hagyjátok!

Közben kiküldtem a térbuborékot a fiamra, ami kiszabadította a tér fogságából és a védelmében felettünk lebegett.

Teljes tűzerő csapott le rám, de csak azzal foglalkoztam, hogy a fiamat hazaküldjem...

A napkorona forrósága elérte a földalatti létesítményt is...

A mennyezet és a falak is izzani kezdtek.

- Apuci!

Abban a pillanatban megállt az idő és néma mozdulatlanság állt be mindenhol.

A levegőben megálltak a felém záporozó lövedékek, a felettünk lebegő fiam a felém nyújtott karjaival, az ujjaim a térben kivetített kezelő felett álltak mozdulatlanul.

Egy hatalmas fehér villanás és utána sötétség töltött be mindent. Majd derengő világosság lett.

– Mit szarakodtok még itt?

Állt elénk kék színű, vibráló energiamezőben Grives...

Vége az első résznek...

A következő részből...

- Mielőtt a térkapun keresztül befordult a Föld bolygó a napkoronába, egy hajó menekült el róla...

Mutatta felvételt az egyik földönkívüli...

Egy kivilágítatlan, hosszúkás, sötét tárgy volt látható a képen. Ahogyan a nap fénye megcsillant rajta, a SOROS felirat volt kivehető az oldalán, majd rövid távolság megtétele után, gyorsan teret váltott...

- Ezt miért nem tudtuk az esemény közben, csak utólag?
- Eddig blokkolták az információt...
- Hányan voltak a hajón?
- Tizenheten voltak, de a hajó akár 200 főt is el tudott volna vinni.
- A mi hajónk volt?
- Nem, a Földön épült...
- De honnét vették hozzá a technológiát és miért nem tudtunk róla?
- Ez még felderítésre vár...
- Most már biztos, hogy áruló van köztünk!

